IslamHouse.com

Osoul Center
www.osoulcenter.com

ESTE DOCTRINA TRINITĂȚII INSPIRATĂ DIVIN?

ROMANIAN
Română
رومانى

M.A.C. CAVE

TRADUCERE
european islamic research center (eirc) & ana maria

REVIZUIT DE
alina luminița crăciun & mariam oana & gabriela gharabli & daniela dinu

هل عقيدة التثليث وحي إلهي؟

م . أ . ك كيف

ترجمـــة

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية & آنا ماريا

مراجعة

ألينا لومينيتا كراسيون & مريم وانا & جبريلا غرابلي & دانيلا دينو

ROMANIAN
ROMÂNĂ
رومـــاني

ح جمعية الدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات بالربوة ، ١٤٤٣هـ

فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر

ك.كيف ، م. أ.

هل عقيدة التثليث وحي ألهي؟ باللغة الرومانية. / م. أ. ك. كيف- ط ٢. .- الرياض، ١٤٤٣هـ

٩٢ ص، ١٦سم x ٢١سم

ردمك : ٩٧٨-٦٠٣-٨٣٦٦-٤٥-٥

١- العقيدة النصرانية ٢- الثالوث المقدس أ.العنوان

ديوي ٢٧٣,١ ١٤٤٣/٧١٢٢

رقم الايداع: ١٤٤٣/٧١٢٢

ردمك : ٩٧٨-٦٠٣-٨٣٦٦-٤٥-٥

This book is the property of the Osoul Center. Permission is granted for it to be stored, transmitted, and published in any print, electronic, or other format - as long as the Osoul Center is clearly mentioned on all editions, no changes are made without the express permission of the Osoul Center, and a high level of quality is maintained.

+966 11 445 4900

+966 11 497 0126

P.O.BOX 29465 Riyadh 11457

osoul@rabwah.sa

www.osoulcenter.com

În Numele lui Allah, Ar-Rahman (Cel Milostiv),
Ar-Rahīm (Cel Îndurător)

Este doctrina Trinității inspirată divin?

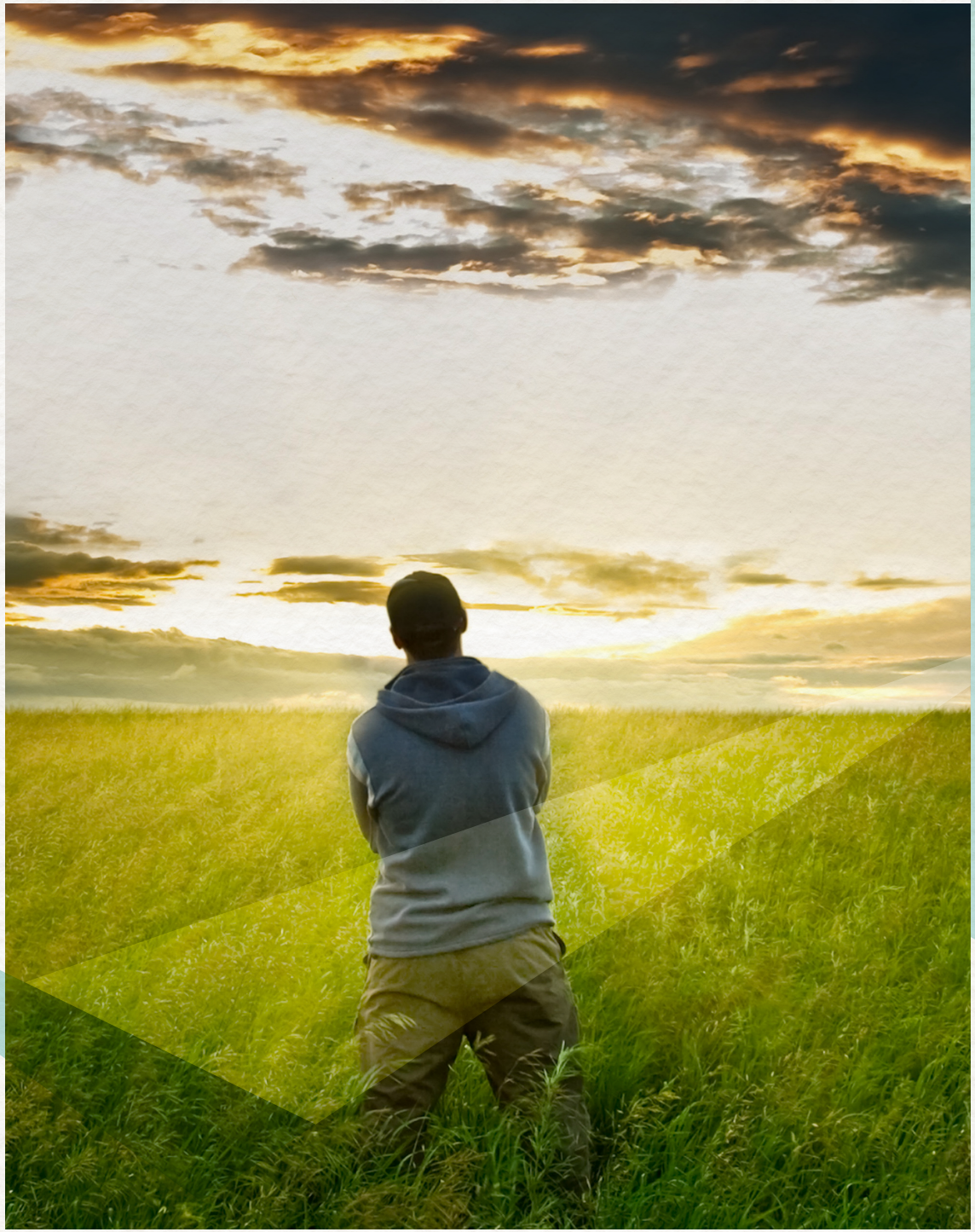

CUPRINS

- Prefaţă — 11
- Introducere — 13
- Relatări media speciale din Marea Britanie — 17
- Doctrina Trinităţii — 23
- Cum s-a transformat Trinitatea într-o doctrină creştină — 25
- Crezul de la Niceea — 27
- Factori care au influenţat doctrina Trinităţii — 31
- Justificarea doctrinei Trinităţii de către trinitarieni — 33
- Doctrina Trinităţii nu a fost predicată de către primii creştini — 35
- Predică Biblia doctrina Trinităţii? — 37
- Respingerea doctrinei Trinităţii de către creştinii moderni 41
- Învăţăturile profeţilor lui Dumnezeu (Pacea fie asupra lor!) — 43
- Ce spune Biblia despre Dumnezeu şi profetul Isus (Pacea fie asupra sa!) — 49
- Ce spune Coranul despre Dumnezeu — 57
- Evidenţe biblice ale doctrinei Trinităţii — 61
- Argumente suplimentare care infirmă doctrina Trinităţii — 69
- Aprobă Isus (Pacea fie asupra sa!) conceptul de Duh Sfânt? — 75
- Ce este Coranul şi ce spune despre Isus şi mama lui (Pacea fie asupra lor!) — 81
- O poveste ciudată — 85
- Avertisment pentru cei care împiedică transmiterea Mesajului lui Dumnezeu — 86

DEDICAŢIE

Dedic această lucrare de cercetare umilă lui Allah, pentru înţelepciunea pe care mi-a dăruit-o, precum şi soţiei mele, Nenet, ajutorul meu mult iubit, cu o inimă mare, o mamă iubitoare a copiilor noştri. Ea este o femeie virtuoasă, cu frică de Allah. De asemenea, dedic această carte tuturor copiilor mei, pentru entuziasmul şi sprijinul lor, precum şi vecinilor şi rudelor mele pentru loialitatea lor. Această lucrare este scrisă în memoria părinţilor mei, care au suferit mult din cauza slăbiciunilor mele şi care, cu toate acestea, au revărsat asupra mea afecţiune şi toleranţă.

În cele din urmă, o dedic tuturor prietenilor si cunoştinţelor mele, pentru cuvintele lor frumoase de încurajare şi pentru sprijinul necondiţionat acordat pentru publicarea acestei cărţi.

M. A. C. Cave

MULŢUMIRI

Cu toată smerenia, sunt recunoscător pentru Binecuvântările lui Allah (Dumnezeu), Care mi-a oferit şansa de a scrie această carte, făcând astfel din scopul meu drag o realitate.

Aduc sincere mulţumiri tuturor persoanelor care m-au ajutat cu detaliile tehnice ale acestei lucrări. Sunt recunoscător faţă de toţi cei care au lucrat conştiincios şi sincer pentru a realiza această lucrare.

Fie ca Allah Cel Atotputernic, prin Mila Sa Infinită, să reverse Binecuvântările Sale asupra lor! Amin!

M. A. C. Cave

În Evanghelia după Ioan, 8:40, din Biblie, Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Dar acum căutaţi să Mă omorâţi pe Mine, un om, care v-am spus adevărul pe care l-am auzit de la Dumnezeu [...]”

Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Glorios:

„[...] Isus este asemenea lui Adam, pe care El l-a făcut din lut şi apoi i-a zis lui «Fii» şi el a fost.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:59]

Această carte discută despre Unicitatea lui Dumnezeu, despre natura şi de rolul lui Isus (Pacea fie asupra sa!), conform Scripturilor, şi îşi doreşte eliminarea conceptului de Dumnezeu Întrupat şi de Trinitate, care nu îl discreditează pe Isus (Pacea fie asupra sa!), ci Îl plasează pe Dumnezeu în Rangul Său înalt, unic şi de neegalat, ca Singură Divinitate demnă de adorare.

Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) nu este Dumnezeu, ci un profet măreţ şi un mesager al lui Dumnezeu!

PREFAŢĂ

Această publicaţie - „Este doctrina Trinităţii inspirată Divin?” ar trebui să servească drept hrană pentru gândirea fiecărei persoane înţelepte şi pentru cea a adepţilor creştinismului modern.

Conceptul de Trinitate a uimit toate cultele creştine. Deşi M.A.C. Cave a fost un creştin care a crezut în conceptul de Trinitate înainte, odată cu cercetarea originii acestei doctrine, el a descoperit, spre uimirea sa, că aceasta a fost o creaţie târzie, concepută şi proiectată de către diverşi scriitori şi gânditori creştini.

Dl. M.A.C. Cave construieşte dovezi care demonstrează că Trinitatea nu este altceva decât o doctrină inventată de om, care eşuează a fi o Revelaţie de la Dumnezeu. Ulterior, această doctrină realizată la comandă şi-a pierdut direcţia, din cauza construirii contradicţiilor şi s-a dovedit spinoasă în rândul ierarhiei creştine în general şi în special a clerului, care încearcă să o sprijine.

Este inacceptabil din partea unei persoane cu o gândire corectă să sprijine această dogmă în ciuda tuturor defectelor sale. Omul, fiind raţional, ar trebui să fie mai critic în ceea ce priveşte problemele ce ţin de aspectul spiritual, care sunt vitale pentru viaţa lui. El ar trebui să încerce să privească şi la celelalte Scripturi religioase pentru un adevăr convingător, iar el nu ar trebui să accepte să fie o victimă a mulţumirii de sine şi a credinţei oarbe, aşa cum a fost în trecut. Încercaţi să reflectaţi asupra versetelor Scripturilor.

Fac apel la cititori să examineze această carte cu o gândire imparţială şi cu o inimă deschisă spre adevăr, deoarece aceasta este singura cale care poate conduce la decizia corectă, ce modelează viaţa din această lume şi din Lumea de Apoi.

pater
non est
filius
Deus
non est
non est
spiritus

INTRODUCERE

Nimic nu ofensează mai mult creştinii ca punerea sub semnul întrebării a doctrinei Trinităţii, izvorul credinţei lor. Din moment ce am crescut ca un creştin, ştiu foarte bine că acest lucru va răni, cu siguranţă, un adept devotat al creştinismului. Dar să împrumuţi un ochi orb cuiva când ştii foarte bine adevărul este nedrept, deoarece suntem obligaţi de Poruncile lui Dumnezeu să-i ghidăm pe cei duşi în eroare de o doctrină falsă. Cunoaşterea adevărului este un drept fundamental al fiecărui individ, care îl va conduce pe Calea cea Dreaptă.

Este un fapt cunoscut că omul a fost creat ca o fiinţă raţională. Prin urmare, el posedă capacitatea raţiunii. Asociat cu aceasta, omul are întotdeauna înclinaţia spre căutarea adevărului. De aceea, ca individ, este de aşteptat ca el să motiveze lucrurile obiectiv în ceea ce priveşte toate cuvintele şi acţiunile sale pentru a-şi atinge scopul. Mai mult, el a fost înzestrat cu libertatea de a alege, care-i permite să se adapteze într-o societate civilizată. Este la fel de adevărat că nimeni nu are dreptul să-l forţeze să accepte chiar şi adevărul. Cu toate acestea, este o dovadă de aroganţă şi încăpăţânare din partea unei persoane raţionale să respingă adevărul. Oamenii cu principii nu numai că susţin ADEVĂRUL, fie el chiar şi un adevăr amar, ci sunt gata să apere adevărul în orice circumstanţe, chiar cu preţul sacrificiului propriei lor vieţi.

Trinitatea este atât de adânc înrădăcinată în rândul creştinilor, încât rareori cineva poate lua în considerare implicaţiile unui Dumnezeu „trei-în-unul”. Deşi originile sale provin din credinţe păgâne, majoritatea nu pune niciodată la îndoială veridicitatea acestei doctrine, nerealizând că aceasta este creată de om şi nu insuflată de către Dumnezeu.

• Doctrina Trinităţii afirmă că:

„Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu, Duhul Sfânt este Dumnezeu

şi împreună, nu exclusiv, ei formează un Singur Dumnezeu. Trinitatea este coeternă, fără început sau sfârşit, şi coegală."[1]

Isus (Pacea fie asupra sa!) este considerat de către trinitarieni ca având două naturi: umană şi divină. El este considerat a fi fiul lui Dumnezeu şi Dumnezeu întreg, fiind a doua persoană a Dumnezeirii din doctrina Trinităţii.

Cu toate acestea, în această carte, cititorii vor descoperi că unele adevăruri revelate au fost în mod deliberat pervertite de către gânditori creştini, scribi, teologi, scriitori, evanghelişti şi biserici, cu scopul de a susţine că afirmaţia lor referitoare la doctrina Trinităţii este de „Inspiraţie divină".

Cu mult timp în urmă, profetul Ieremia (Pacea fie asupra sa!) i-a avertizat pe oameni cu privire la denaturarea făcută în Revelaţie de către cei care predică religia lui Dumnezeu. El spune:
„Cum puteţi voi să ziceţi: «Suntem înţelepţi, şi Legea Domnului este cu noi?» Cu adevărat, degeaba s-a pus la lucru pana mincinoasă a cărturarilor."
[Biblia, Ieremia, 8:8]

În ceea ce priveşte conceptul fals de adorare, profetul Isus (Pacea fie asupra sa!) ne repetă avertismentul dat de profetul Isaia (Pacea fie asupra sa!), însă oamenii sunt cu adevărat nepăsători. El spune:

„Norodul acesta se apropie de Mine cu gura şi Mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învăţând ca învăţături nişte porunci omeneşti." [Biblia, Matei, 15:8-9]

Decizia de a mă angaja în această aventură a izvorât din căutarea adevărului despre conceptul de Trinitate. Cercetarea nu a fost limitată doar la Scripturi ci, de asemenea, a cuprins tratate şi articole ale unor savanţi religioşi. Unele dintre lucrările lor s-au dovedit senzaţionale şi au primit aprobarea cultelor creştine.

---

1 Victor Paul Wirewille, Isus Hristos nu este Dumnezeu, American Christian Press, New Knoxville, p. 4

Cercetarea a fost efectuată cu o minte deschisă, având în vedere credinţa mea anterioară în doctrina Trinităţii. De fapt, ideea a pornit din dorinţa de a căuta dovezi concrete pentru a dovedi autenticitatea acesteia şi nu invers, având în vedere că aceasta îşi avea originea de la Dumnezeu. În plus, pentru a fi obiectiv, am folosit orice material de referinţă pe care am putut să îl obţin.

Cu adevărat, a fost un efort de căutare a sufletului din partea mea, să cântăresc dovezile care se adunau. Din nefericire, pe măsură ce cercetarea progresa, doctrina Trinităţii era primită de generaţii ca fiind un adevăr final, devenit muribund. Dacă rezultatul ar fi fost în favoarea sa, inima mea s-ar fi luminat, însă, spre uimirea mea, am găsit-o greşită. Această doctrină a fost inventată de oameni pentru a servi interesele lor egoiste. Astfel, toate cererile anterioare s-au dovedit a fi absolut false. Doctrina Trinităţii nu numai că este împotriva învăţăturilor profeţilor lui Dumnezeu, ci, de asemenea, este o insultă la adresa intelectului uman, deoarece este contrară raţiunii şi nu poate fi găsită nicăieri în Biblie.

În cele din urmă, adevărul amar este acela care demolează doctrina Trinităţii şi pe cea a întrupării, împreună cu toate credinţele aferente. Să-l adori pe Dumnezeu în conformitate cu Călăuzirea pe care El a revelat-o, înseamnă să le respingi pur şi simplu.

Eliminarea conceptului de Dumnezeu Întrupat şi de Trinitate nu îl discreditează pe Isus (Pacea fie asupra sa!), ci doar îl plasează pe Dumnezeu în Rangul Său înalt, unic şi de neegalat, ca Singură Divinitate demnă de adorare. Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) nu este Dumnezeu, ci un profet măreţ şi un mesager al lui Dumnezeu!

Invit pe toată lumea să caute adevărul în lucrarea mea, care poate să deschidă inimile celor ce tânjesc după mântuire.

„O, Doamne! Prin această lucrare ne-am străduit să transmitem sensul corect al Mesajului Tău omenirii. O, Domnul nostru, presară Binecuvântările Tale şi ghidează-i spre Adevăr. Ori de câte ori am greşit, Te rugăm să ne ierţi şi să ne protejezi de neajunsuri! Amin!”

RELATĂRI MEDIA SPECIALE DIN MAREA BRITANIE

• Un studiu şocant al episcopilor anglicani

Unde de şoc au lovit întreaga Anglie şi lume creştină atunci când un raport din Daily News din Marea Britanie, cu titlul „Un studiu şocant al episcopilor anglicani" a raportat că mai mult de jumătate dintre episcopii anglicani din Anglia sunt de acord că: „Creştinii nu sunt obligaţi să creadă că Isus Hristos a fost Dumnezeu". Sondajul realizat arată că 31 din 39 de episcopi anglicani neagă divinitatea şi învierea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), sfâşiind astfel două dintre cele mai fundamentale doctrine creştine. Ei atribuie aceste concepte vechi lipsei de exactitate din Biblie.[2]

EL NU ESTE DUMNEZEU, CI REPREZENTANTUL SUPREM AL LUI DUMNEZEU

Sondajul susţine mai departe că 19 din 31 de episcopi sunt de acord că: „Ar fi fost suficient ca Isus să fie văzut ca Reprezentat Suprem al lui Dumnezeu."[3]

ASTFEL, MAI MULT DE JUMĂTATE DINTRE EPISCOPII ANGLICANI SE ABSOLVĂ DE BLASFEMIE ŞI ÎL PRIVESC PE ISUS CA FIIND

DOAR UN MESAGER.

• Episcopul Jenkins critică doctrinele creştine fundamentale

Într-un interviu pentru „CREDO", un program religios de week-end al unei

---

2 Un sondaj şocant al episcpilor anglicani: Daily News, UK, 25/6/84

3 Critica episcopului Jenkins asupra doctrinei creştine fundamentale, London Daily Mail, pp. 12, 15

televiziuni londoneze, noul numit episcop de Durban, profesorul rev. David Jenkins, care este al patrulea episcop în ierarhia Bisericii Anglicane, şi-a direcţionat atacul său asupra bazei şubrede pe care stă întreaga structură a creştinismului. Doctrinele creştine fundamentale, divinitatea şi învierea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), au fost criticate de către episcop, care a spus că evenimentele misiunii timpurii a lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Nu au fost neapărat adevărate, dar au fost adăugate poveştii lui Isus de către primii creştini, pentru a-şi exprima credinţa lor în el ca Mesia."[4]

Aceste concepte despre Dumnezeu şi Isus (Pacea fie asupra sa!) sunt împărtăşite de către toţi apostolii, primii creştini, savanţii creştini clasici şi moderni, gânditorii, scriitorii şi chiar de către creştinul obişnuit. Isus (Pacea fie asupra sa!) spune în Matei, 4:10:
„[...] Domnului Dumnezeului tău să I te închini şi numai Lui să-I slujeşti [...]"

În Ioan, 17:3, găsim:
„Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, Singurul Dumnezeu Adevărat şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu."

Din nou, ni se spune în Ioan, 20:17:
„[...] şi spune-le că Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru."

Oare nu sunt aceste afirmaţii destul de clare? Cum a ajuns Isus (Pacea fie asupra sa!) să fie acceptat ca Dumnezeu?

Acum, vine întrebarea de un miliard de dolari:

„Este doctrina Trinităţii inspirată divin?"

CREŞTINII

Aproape un miliard de oameni din întreaga lume continuă să creadă şi să practice doctrina Trinităţi, în timp ce un număr dublu, dacă nu mai mult, o

4 London Daily Mail, UK, p.12, 15/7/84

resping pur şi simplu pe motiv că aceasta nu este biblică şi, mai mult decât atât, este eronată, fără temei, fără sens, inadmisibilă şi contrară raţiunii.

Conform lui Bamber Gascoigne, în cartea sa „Creştinii", în primii cincizeci de ani din ceea ce noi numim astăzi era creştină, nu găsim în niciun singur cuvânt în vreunul dintre documentele scrise despre Hristos sau despre adepţii săi. În următorii cincizeci de ani, creştinii înşişi au scris cele mai multe dintre cărţile care astăzi alcătuiesc Noul Testament. Însă, încă niciun cuvânt, cu o singură mică excepţie, de la un scriitor din afară. Apoi, în secolul al doilea, autorii romani au început sa comenteze[5]:

„Există un grup, urât pentru faptele lor, numit creştini de către oameni. Christus, de la care vine numele, a suferit pedeapsa extremă în timpul domniei lui Tiberiu, făcută de mâinile unuia dintre conducătorii noştri, Pilat din Pont." (Tacitus)

„Creştinii sunt o clasă de oameni vânduţi unei superstiţii noi şi slabe." (Suetonius)

„Săracii nefericiţi sunt convinşi că vor fi nemuritori şi că vor trăi pentru totdeauna, prin adorarea sofistului răstignit şi prin trăitul după legile sale. De aceea, ei dispreţuiesc lucrurile lumeşti, considerându-le proprietate comună. Ei primesc această doctrină prin tradiţie, fără nicio dovadă clară. Deci, dacă orice vrăjitor sau jongler vine printre ei, el dobândeşte rapid avere prin impunerea sa asupra acestor oameni simpli." (Lucian)

Cu toate acestea, creştinismul a înflorit şi a devenit o mare religie, însă învăţăturile creştinismului modern, aşa cum le ştim astăzi, sunt diferite de ceea ce Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a predicat apostolilor săi. Diferite doctrine ale creştinismului, cum este cea a Trinităţii, s-au dezvoltat mai târziu. Începuturile sale au loc în timpul domniei împăratului Constantin cel Mare (la Niceea), fiind dezvoltată ulterior într-o dogmă integrală în timpul împăratului Teodosie, în anul 381 d.Hr. Ce ciudat! De atunci, creştinismul s-a împărţit în diferite secte, fiind greu acum să recunoşti adevărata credinţă creştină. Însă, oricare ar fi, în contextul actual, niciuna dintre ele nu se apropie

5 Bamber Gascoigne, Creştinii, Granada Publishing Limited, 1976, Forgmore, St. Albans. p.9

de învăţăturile originale ale profeţilor. Ei îşi bazau învăţăturile pe Biblie, care este obiectul unei revizuiri continue.

Numai Dumnezeu ştie când vor fi creştinii capabili să producă versiunea corectă (autentică) a propriei lor Scripturi (Biblia).

Cineva se poate mira de numărul de versiuni ale Bibliei puse în circulaţie astăzi. Fiecare este diferită de celelalte însă se pretinde a fi versiunea originală. Ei au căpătat obişnuinţa de a declara lumii că Biblia lor este inspirată divin. Se folosesc de referinţa din Biblie, precum 2 Timotei, 3:1, care spune: „Toată Scriptura este inspirată divin […]" Însă, ceea ce creştinii nu înţeleg este aceea că: „în mod substanţial, conţinuturile Bibliei lor nu sunt Scripturi, ci doar povestiri, însemnări, evenimente şi tradiţii." Problema devine mai complexă atunci când ajungem să aflăm că unele versiuni ale Bibliei conţin mai multe cărţi decât altele. Versiunea Ortodoxă (OV) conţine 86 de cărţi; Versiunea Carismatică (VC) conţine 76 de cărţi; Versiunea Romano-Catolică (VRC) conţine 73 de cărţi, iar toate Versiunile Protestante conţin 66 de cărţi.

Mai mult decât atât, cum rămâne cu acuzaţiile revizorilor distinşi ai Bibliei Versiunii Standard Revizuită (VSR), ediţie revizuită în 1952, şi pentru Noul Testament, ediţia a doua din 1971, de către Wm. Collins Sons & Co Ltd, publicat de Societatea Biblică din Canada, care menţionează în prefaţa sa: „Cu toate acestea, versiunea King James are greşeli grave... aceste greşeli sunt atât de multe şi atât de grave încât solicită revizuirea traducerii în limba engleză." sau „Versiunea King James a Noului Testament a fost bazată pe un text grecesc, care a fost marcat de greşeli."?! Cum rămâne cu acuzaţiile Martorilor lui Iehova, publicate în ediţia din septembrie 1951 a revistei „Treziţi-vă!", care menţionează că: „Biblia conţine 50.000 de erori."?

Şi, cum este dacă spun, contrar convingerilor noastre, că „niciunul dintre scriitorii celor 4 Evanghelii nu a fost apostol al lui Isus (Pacea fie asupra sa!)."?! În Luca, 6:14-16 şi Marcu, 3:17, găsim numele celor doisprezece

apostoli numiţi de către Isus (Pacea fie asupra sa!). În timp ce numele de Matei şi Ioan sunt incluse, numele de Marcu, Luca şi Pavel nu sunt menţionate.

Cu toate acestea, din citatele următoare, veţi descoperi că cele două Evanghelii atribuite lui Matei şi, respectiv, lui Ioan au fost scrise de o a treia persoană. Citiţi reproducerile versetului din Matei, 9:9:
„De acolo, Isus a mers mai departe şi a văzut pe un om, numit Matei, şezând la vamă. Şi i-a zis: «Vino după Mine.» Omul acela s-a sculat şi a mers după El."

Şi în Ioan, 21:24, găsim:
„Ucenicul acesta este cel ce adevereşte aceste lucruri şi care le-a scris. Şi noi ştim că mărturia lui este adevărată."

În primă instanţă, scriitorul doar relatează ce s-a întâmplat între Isus (Pacea fie asupra sa!) şi Matei, în timp ce, în a doua instanţă, este evident că pronumele „noi", se referă la scriitor.

Să ne gândim acum la ceea ce doi învăţaţi creştini afirmă despre crearea Bibliei:
„Un copist, uneori, adaugă nu ceea ce a fost în text, ci ceea ce el a crezut că ar fi acolo. El va avea încredere într-o memorie nestatornică sau va face textul în acord cu punctele de vedere ale şcolii de care aparţine. În plus faţă de versiunile şi citatele de la Sfinţii Părinţi, era cunoscută existenţa a patru mii de manuscrise greceşti ale Noului Testament. Drept urmare, varietatea lecturii este considerabilă."[6]

„Astfel, Evangheliile au fost create, ceea ce reflectă în mod clar concepţia nevoilor practici ale comunităţii pentru care au fost scrise. Materialul tradiţional a fost folosit în ele, dar nu a existat nicio ezitare în modificarea acestuia sau adăugiri la acesta sau eliminarea a ceea nu se potriveşte cu scopul scriitorului."[7]

---

6 J. R. Dummelow, Comentarii asupra Bibliei celei Sfinte, p. 16
7 JT.G. Tucker, Istoria creştinismului în lumina Ştiinţei moderne, p.320

PATER
NON EST
FILIUS
NON EST
SPIRITUS SANCTUS
NON EST
DEUS
EST
EST
EST
EST

DOCTRINA TRINITĂŢII

Doctrina Trinităţii consideră existenţa unui Singur Dumnezeu în trei persoane. Fiecare dintre cele trei persoane este fără de început, existând dintotdeauna şi pentru eternitate. Fiecare parte este Atotputernică, nici mai mare, nici mai mică decât cealaltă, fiecare spune că este un Dumnezeu complet în orice sens al cuvântului, care include Atributele lui Dumnezeu şi toate părţile sunt egale ca timp, poziţie, putere şi cunoaştere. Această doctrină constituie baza şi pilonul credinţei creştine, susţinută de aproape toate cultele creştine. Cu toate acestea, doctrina Trinităţii nu este inspirată divin, ci este o dogmă inventată de creştini în timpul ultimului sfert al secolului al patrulea. De fapt, acesta a fost rezultatul Sinodului de la Constantinopol din anul 381 d. Hr., care a hotărât să pună Duhul Sfânt pe aceeaşi poziţie cu Dumnezeu şi Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!).

Enciclopedia Britannica afirmă că:
„Conceptul de unitate a esenţei (homoousia) a Logosului divin cu Dumnezeu Tatăl a asigurat divinitatea completă a lui Isus Hristos. Misterul persoanei lui Isus Hristos a putut fi surprins în formula: două naturi într-o singură persoană... nefiind derivată în primul rând din învăţătura abstractă, ci mai degrabă se schimbă în cadrul liturghiei în forme mereu noi şi în nenumărate imnuri de cult - la fel ca în cuvintele liturghiei de Paşti:
«Regele Cerului a apărut pe Pământ din bunătate pentru om, asociindu-se cu oamenii. S-a întrupat dintr-o fecioară pură şi virgină şi a ieşit din ea, în sensul că el a acceptat. Unul este Fiul, dublu în esenţă, dar nu şi în persoană. Prin urmare, în anunţarea lui ca un Dumnezeu perfect şi om perfect, îl recunoaştem pe Hristos ca Dumnezeu al nostru.»”[8]

8 Enciclopedia Britannica, Macropedia, vol. 4, Creştinismul, p.481

• Crezul atanasian prevede:

„Există o persoană a Tatălui, o alta a Fiului şi o alta a Duhului Sfânt. Însă, Dumnezeirea Tatălui, a Fiului şi a Duhului Sfânt este totuna; slava egală, maiestatea coeternă... Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu şi Duhul Sfânt este Dumnezeu. Şi totuşi nu sunt trei Dumnezei, ci un Singur Dumnezeu... Pentru că astfel suntem obligaţi de realitatea creştină să recunoaştem fiecare persoană ca fiind Dumnezeu şi Domn, iar religia catolică ne interzice să spunem că sunt trei Dumnezei sau trei Domni.”[9]

Definiţia ortodoxă a Trinităţii creştine şi Crezul atanasian:
„Doctrina Trinităţii afirmă că Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu, Duhul Sfânt este Dumnezeu şi, împreună, nu în mod exclusiv, ei formează un Singur Dumnezeu. Trinitatea este coeternă, fără început sau sfârşit şi coegală.”[10]

Biserica Romano-Catolică afirmă:
„Trinitatea este termenul folosit pentru a denumi doctrina centrală a religiei creştine...”

În timp ce Biserica Ortodoxă Greacă numeşte Trinitatea ca fiind „doctrina fundamentală a creştinismului”, spunând chiar: „creştinii sunt cei care-l acceptă pe Hristos ca Dumnezeu.” În cartea „Credinţa noastră ortodoxă creştină”, aceeaşi Biserică afirmă: „Dumnezeu este Triunic... Tatăl este în totalitate Dumnezeu. Fiul este Dumnezeul complet. Sfântul Duh este în întregime Dumnezeu.”[11]

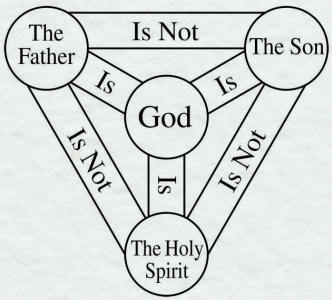

9 Mrs. Ulfat Aziz-Us-Samad, Islamul şi creştinismul, 1984, Riad, Arabia Saudită, p.29
10 I. William Wilson Stevens, Doctrina religiei creştine, pp. 113-122
11 Biblia şi societatea biblică din Pensilvania, Ar trebui să crezi în doctrina Trinităţii?

CUM S-A TRANSFORMAT TRINITATEA ÎNTR-O DOCTRINĂ CREŞTINĂ

Persecuţia creştinilor şi suprimarea Bisericii timpurii sub împăraţii romani, care a început din secolul întâi, s-a încheiat odată cu venirea la putere a lui Constantin cel Mare la Podul Milvian, în anul 312 d.Hr. În consecinţă, prin convertirea la creştinism, favoruri speciale le-au fost oferite oamenilor sub formă de câştiguri politice, militare şi sociale. Drept rezultat, mii de necreştini i s-au alăturat Bisericii şi i-au permis lui Constantin să exercite o influenţă în chestiunile Bisericii.

- În timpul domniei lui Constantin, ideea de Isus Hristos în calitate de coegal cu Dumnezeu Tatăl a început să câştige teren. Cu toate acestea, Trinitatea nu era o doctrină implementată la acea vreme. Ideea unui Dumnezeu Triunic a stârnit mari controverse în cadrul Bisericii și mulţi clerici şi laici nu acceptau poziţia lui Hristos ca Dumnezeu.[12]

- Acest dezacord a atins nivelul maxim de confruntare între episcopul Alexandru al Alexandriei din Egipt şi preotul său, Arie. Episcopul Alexandru îi învăţase pe ceilalţi că Isus (Pacea fie asupra sa!) era egal cu Dumnezeu, însă Arie nu a făcut acest lucru. Aşadar, la un Sinod ţinut la Alexandria în anul 321 d.Hr., Arie a fost destituit şi excomunicat.[13]

---

12 Victor Paul Wierwille, Isus Hristos nu este Dumnezeu, America Christian Press, New Lnoxville, Ohio, pp. 22-23

13 Hase, O istorie a Bisericii creştine. p.111

- Deşi era în defavoarea gândirii instituţionale, Arie avea încă mult sprijin din exteriorul Egiptului. Mulţi dintre episcopii importanţi, precum istoricul Eusebiu al Cezarei palestiniene şi tizul său influent, Eusebiu, episcop de Nicomedia, erau de acord cu Arie: Isus Hristos nu este Dumnezeu.[14]

- Controversa susţinută îl deranja pe Constantin şi, în scopul legitimării poziţiei sale, a invitat toţi episcopii Bisericii creştine la Niceea (situată acum în Asia Mică) în mai, 325 d.Hr. Astfel, Consiliul de la Niceea a început să rezolve disputa privind relaţia dintre Dumnezeu şi Fiul Său. Constantin, care era responsabil cu procedura, şi-a exercitat puterea sa politică pentru a convinge episcopii să accepte poziţia sa teologică. Crezul semnat de 218 de episcopi a fost în mod clar antiarian. Cu alte cuvinte, Crezul de la Niceea a aprobat fiul în calitate de coegal al lui Dumnezeu. Două sute optsprezece episcopi au semnat acest crez, deşi el era, de fapt, lucrarea unei minorităţi.[15]

Enciclopedia Britannica rezumă lucrările Consiliului de la Niceea, după cum urmează:
„Consiliul de la Niceea s-a întâlnit la 20 mai 325. Constantin însuşi a prezidat, conducând activ discuţia şi, personal, a propus formula esenţială care exprimă relaţia lui Hristos cu Dumnezeu în crezul emis de către Consiliu, «de aceeaşi natură cu Tatăl». Intimidaţi de împărat, episcopii, cu doar două excepţii, au semnat crezul, mulţi dintre ei împotriva convingerilor lor.

Constantin a considerat decizia de la Niceea de inspiraţie divină. Cât timp a trăit, nimeni nu a îndrăznit să conteste în mod deschis Crezul de la Niceea, dar înţelegerea aşteptată nu a urmat."[16]

14 Henry Chadwick, Biserica timpurie, p.129
15 Henry Bettenson, Documente ale Bisericii creştine, a doua ediţie, London Oxford University Press, 1963, p.58
16 Enciclopedia Britannica, 1968, Consiliul de la Niceea, pp. 24-25

CREZUL DE LA NICEEA

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atotţiitorul, Făcătorul Cerului şi al Pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute. Şi întru Unul Domn Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, iar nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin Care toate s-a făcut. Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire s-a pogorât din Ceruri şi S-a făcut om. Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi. Şi S-a suit la Ceruri şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, şi întru Duhul Sfânt(...)

Iar pe cei care spun „El a fost atunci când el nu era" şi „Înainte să se fi născut când el nu a fost" şi că „El a luat fiinţă din nimic", sau pe cei care susţin, că Fiul lui Dumnezeu este „Din altă substanţă sau esenţă" sau „creat", sau „schimbător" sau „alterabil", pe aceştia Biserica Catolică şi Apostolică i-a anatemizat.

• Crezul „de la Niceea"

Bettenson explică crezul de la Niceea după cum urmează:

„(A fost) găsit în Epifanie, Ancoratus, 118, 374 d.Hr. şi extras de către oamenii de ştiinţă, aproape cuvânt cu cuvânt, din prelegerile catehetice ale lui S. Chiril din Ierusalim, citit şi aprobat la Calcedon, în anul 451, în postura de crez pentru cei 150 care s-au întâlnit la un moment ulterior (de exemplu, la Constantinopol, 381). Prin urmare, este adesea numit Crezul constantinopolitan sau niceeano-constantinopolitan şi considerat de mulţi a fi o revizuire a Crezului de la Ierusalim deţinute de Chiril:

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul Cerului şi al Pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, iar nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut. Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire, S-a pogorât din Ceruri. Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Fecioara Maria. Şi S-a făcut om. Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Ponţiu Pilat, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi. Şi S-a suit la Ceruri şi şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.

Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, Care din Tatăl purcede, Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, Care a grăit prin prooroci.

Întru-una Sfântă Catolică şi apostolească Biserică,

Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,

Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie."17

Deşi Consiliul episcopilor a acceptat Crezul de la Niceea, nu a existat nicio menţiune cu privire la Trinitate.

Controversa asupra naturii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a continuat timp de mai multe decenii. În anul 381 d.Hr., un al doilea Sinod Ecumenic a avut loc la Constantinopol. Acest Sinod a adoptat Crezul de la Niceea, afirmând că Isus (Pacea fie asupra sa!) şi Dumnezeu erau egali, eterni şi tot tot astfel şi Duhul Sfânt. Doctrina Trinităţii avea să fie în mod oficial stabilită ca piatră de temelie a credinţei creştine pentru următoarele cincisprezece secole.

Notă: Precum „Rugăciunea Tatăl nostru" (Matei 6:9-13), toţi romano-catolicii sunt obligaţi să memoreze „Crezul de la Niceea", pe care îl includ în rugăciunile lor.

Împăratul Teodosie a făcut din credinţa în creştinism o chestiune de comandă imperială:

---

17 Victor Paul Wierwille, Isus nu este Dumnezeu, American Christian Press, new Knoxville, Ohio, pp. 26-27

„Este voinţa noastră ca toate popoarele pe care le conducem să practice religia pe care apostolul divin Petru a transmis-o romanilor.

Noi trebuie să credem în divinitatea unică a Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh, sub conceptul de măreţie egală şi de Sfânta Treime.

Poruncim ca acele persoane care urmează această regulă să preia numele de creştini catolici. Cu toate acestea, restul, pe care îi vom judeca considerându-i demenţi si nebuni, vor susţine infamia dogmelor eretice, nu vor primi pentru locul lor de întâlnire numele de biserică şi vor fi loviţi, în primul rând, de răzbunarea divină şi, în al doilea rând, de pedeapsa prescrisă de noi înşine. Vom acţiona în conformitate cu Judecata Divină.”[18]

Ulterior, doctrina venerării Mariei ca „mamă a lui Dumnezeu” şi „purtătoare de Dumnezeu” a fost, de asemenea, formulată la al doilea Consiliu de la Constantinopol (553 d.Hr.), unde şi titlul de „Pururea Fecioară” a fost adăugat.

„În rugăciunile şi imnurile Bisericii Ortodoxe, numele mamei lui Dumnezeu este invocat la fel de des ca şi numele lui Hristos şi al Sfintei Treimi”

„În doctrina Bisericii Romano-catolice, Maria, mama lui Dumnezeu, a fost identificată cu figura Înţelepciunii divine. Procesul de divinizare a mamei lui Dumnezeu a mers un pas mai departe aici, în sensul că Maria este tratată ca având o ipostază divină (substanţă), figura Înţelepciunii divine.”[19]

18 Bamber Gascoigne, Creştinii, Granda Publishing Limited, 1976, p.9
19 Eniclopedia Britannica, Macropedia, vol. 4, Creştinismul, p. 483

FACTORI CARE AU INFLUENŢAT DOCTRINA TRINITĂŢII

Factorii care au influenţat formularea doctrinei Trinităţii au fost rezumaţi de către Societatea biblică din Pensilvania, 1989, în termeni ce pot fi priviţi a fi precursori ai doctrinei Trinităţii:

„De-a lungul lumii antice, dacă ne întoarcem în Babilonie, adorarea zeilor păgâni grupaţi în tripleţi era o practică comună. Această practică a fost, de asemenea, răspândită înainte, în timpul şi după Hristos, în Egipt, Grecia şi Roma. După moartea apostolilor, astfel de credinţe păgâne au început să invadeze creştinismul."

Istoricul Will Durant a observat:

„Creştinismul nu a distrus păgânismul, ci l-a adoptat... Din Egipt au venit ideile de Trinitate divină."

În cartea sa de religie egipteană, Siegfried Morenz nota:

„Trinitatea era o preocupare majoră a teologilor egipteni... Trei zei sunt combinaţi şi trataţi ca fiind o singură fiinţă, cărora li te adresezi la singular. În acest fel, forţa spirituală a religiei egiptene prezintă o legătură directă cu teologia creştină."

Astfel, în Alexandria, clericii egipteni de la sfârşitul secolului al treilea şi începutul secolului al patrulea, aşa cum este Atanasie, reflectă această influenţă, pe măsură ce au formulat idei care au condus la ideea de Trinitate. Influenţa lor proprie s-a răspândit atât de mult încât Morenz a considerat „teologia Alexandriei ca fiind intermediară între moştenirea religioasă egipteană şi creştinism".

În Enciclopedia Religiei şi Eticii, James Hasting a scris:
„În religia indiană, de exemplu, întâlnim grupul trinitar al lui Brahma, Şiva şi Vishnu; în religia egipteană, apare grupul trinitar al lui Osiris, Isis şi Horus... Şi nu doar în religiile istorice Îl întâlnim pe Dumnezeu văzut ca o Treime. Una dintre ele reaminteşte în special noul concept platonic al realităţii supreme sau ultima realitate, care este reprezentată triadic."

Noua Enciclopedie Schaff-Herzog de cunoştinţe religioase prezintă influenţa acestei filozofii greceşti:
„Doctrinele Logosului şi Trinităţii au primit forma de la Părinţii greci, care au fost mult influenţaţi, în mod direct sau indirect, de filozofia platonică... Acele erori şi denaturări s-au strecurat în Biserică din această sursă şi nu pot fi negate."

Biserica primelor trei secole spune:
„Doctrina Trinităţii a fost de formare graduală şi relativ târzie; ea îşi avea originea într-o sursă complet străină de aceea a Scripturilor evreieşti şi creştine; aceasta a crescut şi a fost cultivată în creştinism, prin intermediul mâinilor Părinţilor platonici."[20]

Sculpturi ale zeităţilor cu trei feţe au fost găsite în mai multe părţi ale lumii (de exemplu, în: Cambodgia [Zeul budist Triunic, sec.12 d.Hr.]; Italia [Sfânta Treime, sec.15 d.Hr]; Norvegia [Sfânta Treime (Tatăl, Fiul, Sfântul Duh), sec.13 d.Hr.]; Franţa [Sfânta Treime, sec.15 î.Hr]; Germania [Sfânta Treime, sec. 19 d.Hr.]; India [Zeul hindus Triunic, sec.7 î.Hr]; S.Falmira (Triuniunea zeului Lunii, Domnul Cerului şi zeul Soare, sec. 1, d.Hr]; Babilonia [Triada lui Ishtar, Sin Shamash, mileniul al doilea î.Hr] şi Egipt [Triada lui Horus, Osiris, Isis, mileniul al doilea î.Hr.]).[21]

20 Biblia şi Societatea biblică din Pensilvania, Oare ar trebui să crezi în Trinitate, 1989, p.11
21 Idem, p.1

JUSTIFICAREA DOCTRINEI TRINITĂŢII DE CĂTRE TRINITARIENI

Din dorinţa de a salva Trinitatea, giganţi ai creştinismului au încercat toate mijloacele disponibile pentru a justifica doctrina. Cu toate acestea, după epuizarea tuturor motivelor logice şi omeneşti, au eşuat lamentabil şi au declarat că este un „MISTER". Următoarele sunt câteva dintre declaraţiile date de capi ai Bisericilor, eminenţi teologi creştini şi scriitori cunoscuţi, care au avut îndrăzneala să apere acest concept cu cutezanţă:

„Aproape întreaga Sfântă Treime este un mister în cel mai strict sens al cuvântului. Deşi raţiunea singură nu poate dovedi existenţa unui Dumnezeu Triunic, revelaţia o confirmă. Şi chiar şi după ce existenţa misterului ne-a fost dezvăluită, rămâne imposibil pentru intelectul uman să înţeleagă modul în care cele trei persoane deţin o singură natură divină."[22]

Savanţii catolici, Karl Rahner şi Herbert Vorgimler, au declarat în Dicţionarul teologic: „Trinitatea este un mister... în sensul strict... care nu poate fi cunoscută fără revelaţie şi chiar şi după revelaţie nu poate deveni în întregime inteligibilă."

„O dogmă atât de misterioasă presupune o Revelaţie divină." (Enciclopedia Catolică)

„Dumnezeu este Unul Singur şi, în acelaşi timp, Dumnezeu este Trei. Din moment ce nu este nimic asemănător în creaţie, nu putem să înţelegem, ci doar să acceptăm." (Monsignor Eugene Clark)

„Ştim că aceasta este un mister foarte profund, pe care noi nu putem să-l înţelegem." (cardinalul John O'Connor)

„Misterul de nepătruns al lui Dumnezeu este Trinitatea." (papa Ioan Paul al II-lea)[23]

---

22 Rev. J.F. De Groot, Învăţăturile catolice, p.101

23 Biblia şi Societatea biblică din Pensilvania, Oare ar trebui să crezi în Trinitate, 1989, p.4

DOCTRINA TRINITĂȚII NU A FOST PREDICATĂ DE CĂTRE PRIMII CREȘTINI

Expresiile „Dumnezeu Tatăl”, „Fiul lui Dumnezeu” şi „Dumnezeu - Duhului Sfânt” nu sunt doar sinonime cu creştinismul, ci şi miezul credinţei creştine.

Cu toate acestea, această credinţă considerată a fi izvorul religiei creştine nu a fost cunoscută sau susţinută de către Isus (Pacea fie asupra sa!) sau de către primii creştini. Părinţii Apostolici şi generaţiile următoare, până la ultimul sfert al secolului al patrulea d.Hr., nu s-au gândit la un Dumnezeu Triunic. Ei au crezut într-un Creator Transcendent, Omnipotent, Omniscient, Care trebuie adorat fără de parteneri.

Următoarele relatări autentice preluate de la diferite autorităţi creştine vorbesc de la sine:
„Formularea «un Dumnezeu în trei persoane» nu a fost adoptată în viaţa şi credinţa creştină înainte de sfârşitul secolului al patrulea. Însă, tocmai prin această afirmaţie s-a justificat dogma trinitară. Printre Părinţii apostolici nu a existat nimic care să se apropie de o astfel de mentalitate sau perspectivă.”[24]

Doctrina Trinităţii a fost inventată de către creştini la aproximativ trei sute de ani după Isus (Pacea fie asupra sa!). Cele patru Evanghelii canonice, scrise între anii 70 şi 115 d.Hr., nu conţin nicio referire la Trinitate. Chiar şi Sf. Pavel, care a adus multe idei străine în creştinism, nu ştia nimic despre Dumnezeul Triunic. Noua Enciclopedie Catolică admite că doctrina Trinităţii era necunoscută printre primii creştini şi că aceasta a fost formulată în ultimul sfert al secolului al patrulea:

24 Noua Enciclopedie catolică, 1967, art. „Sfânta Treime”, vol. 14, p. 299

„Este dificil să oferi o explicaţie clară, obiectivă şi directă a revelaţiei, o evaluare doctrinară, precum şi o elaborare teologică a misterului Trinităţii. Discuţia trinitariană, romano-catolică, precum şi altele, prezintă o siluetă oarecum instabilă.

Două lucruri s-au întâmplat. Exegeţii şi teologii biblici, inclusiv un număr în continuă creştere de romano-catolici, recunosc că nu ar trebui să se vorbească de Trinitarianism în Noul Testament fără o calificare serioasă. Există, de asemenea, o recunoaştere paralelă din partea istoricilor de dogmă şi a teologilor conform căreia, atunci când cineva vorbeşte de Trinitarianism fără rezerve, acela a trecut de la perioada originilor creştine, să zicem, la ultimul sfert al secolului al patrulea. Abia din acel moment, dogma trinitară definitivă a «unui Dumnezeu în trei persoane» a fost asimilată în viaţa şi gândirea creştină.”[25]

„La început, credinţa creştină nu a fost trinitariană... Nu a fost astfel în vremurile apostolice şi subapostolice, după cum este reflectat în Noul Testament, precum şi în alte scrieri creştine timpurii.” (Enciclopedie de Religie şi Etică)

„Cu toate acestea, primii creştini nu s-au gândit prima dată să aplice ideea de Sfântă Treime credinţei lor. Ei erau devotaţi faţă de Dumnezeu Tatăl şi faţă de Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu ... iar ei îl recunoşteau şi pe Duhul Sfânt; însă, în acele timpuri nu a existat niciun gând al acestor trei persoane ale Trinităţii, coegale şi unite într-o singură fiinţă.” (Păgânismul în creştinismul nostru)[26]

25 Ibidem, p. 295

26 Biblia şi Societatea biblică din Pensilvania, Oare ar trebui să crezi în Trinitate, 1989, p.6

PREDICĂ BIBLIA DOCTRINA TRINITĂŢII?

În timp ce Biblia este predicată şi considerată ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, ea nu conţine doctrina celebră a Trinităţii. Dacă această doctrină ar fi adevărată, ar trebui să fie clar prezentată în Biblie, deoarece avem nevoie să-L cunoaştem pe Dumnezeu şi modul în care trebuie să Îl adorăm.

Niciunul dintre profeţii lui Dumnezeu, de la Adam până la Isus (Pacea fie asupra lor!), nu a avut conceptul de Trinitate sau de Dumnezeu Triunic. Niciunul dintre mesagerii lui Dumnezeu nu a oferit vreo declaraţie voalată în acest sens şi nici nu există vreo referinţă, în Vechiul sau Noul Testament al Bibliei, care să confirme o astfel de doctrină. Prin urmare, este ciudat că nici Isus (Pacea fie asupra sa!), nici apostolii lui, nu au vorbit despre Trinitate în Biblie. Dimpotrivă, Isus (Pacea fie asupra sa!) spune: „Domnul Dumnezeul nostru, Domnul este Unul...” [Biblia, Marcu, 12:29]. De asemenea, potrivit lui Pavel:
„Bărbaţi israeliţi, ascultaţi cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, Om adeverit de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele şi lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine ştiţi.” [Biblia, Faptele Apostolilor 2:22]

Versetele de mai sus vorbesc de la sine. De ce ar trebui cineva să fie deranjat de o doctrină plină de confuzie când nici cei mai eminenţi savanţi creştini nu sunt în măsură să interpreteze sau să explice aceasta în mod inteligibil?

Isus (Pacea fie asupra sa!) a profeţit pe bună dreptate acest tip de problemă în Matei, 15:8-9:
„Norodul acesta se apropie de Mine cu gura şi Mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învăţând ca învăţături nişte porunci omeneşti.”

În plus, acesta a fost urmat de Pavel în 2 Timotei, 4:3-4:
„Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă; ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute şi îşi vor da învăţători după poftele lor. Îşi vor întoarce urechea de la adevăr şi se vor îndrepta spre istorisiri închipuite."

Mai mult, găsim în Biblie, Tit, 2:26:
„Ei pretind că-L cunosc pe Dumnezeu, dar ei Îl neagă prin faptele lor, ei sunt detestabili, neascultători, nepotriviţi pentru orice faptă bună."

În mijlocul acestei dileme, minţi strălucite dintre creştini au epuizat toată logica cunoscută pentru a oferi credibilitate doctrinei Trinităţii, însă au eşuat lamentabil, iar ulterior au declarat că acesta este un mister. Cu toate acestea, adorarea lui Dumnezeu Cel Atotputernic nu poate fi compromisă. El vrea ca omul să Îl adore doar pe El, în conformitate cu călăuzirea divină. Dumnezeu, fiind El Însuşi Drept, este urmat de faptul că Dreptatea Sa cere ca Mesajul Său să fie clar şi simplu ca formă. Învăţăturile sale, ca un întreg, trebuie să fie lipsite de orice defect, superstiţie sau confuzie. Acestea trebuie să fie un adevăr absolut care poate rezista întotdeauna oricărei provocări de orice fel, inclusiv descoperirilor omului în domeniul ştiinţei. Din moment ce doctrina Trinităţii este un „mister", de la sine, rezultă că ea nu poate fi considerată fi de inspiraţie divină. Biblia spune:
„Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al nerânduielilor, ci al păcii." [Biblia, Corinteni, 14:33]

• Despre Scriptura ebraică

Enciclopedia Religiei admite: „Teologii de astăzi sunt de acord că Biblia ebraică nu conţine o doctrină a Trinităţii." şi Noua Enciclopedie catolică spune, de asemenea: „Doctrina Sfintei Treimi nu este predicată în Vechiul Testament."

În mod similar, în cartea sa – „Dumnezeul Triunic", iezuitul Edmund Fortman admite:
„Vechiul Testament nu ne spune nimic în mod explicit sau implicit despre necesitatea unui Dumnezeu Triunic, care este Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt...

Nu există nicio dovadă că un scriitor sacru a suspectat vreodată existenţa unei Trinităţi, în cazul Dumnezeirii. Însă, dacă privim Vechiul Testament la traducerile, prefigurările sau indiciile voalate ale Trinităţii persoanelor, înseamnă a merge dincolo de cuvinte şi de intenţia scriitorilor sacri."[27]

• Despre Scriptura greacă

Enciclopedia Religiei spune:
„Teologii sunt de acord că Noul Testament, de asemenea, nu conţine o doctrină explicită a Trinităţii."

Iezuitul Forman afirmă:
„Scriitorii Noului Testament nu ne oferă nicio doctrină formală sau formulată a Trinităţii, nicio învăţătură explicită conform căreia într-un Singur Dumnezeu există trei persoane coegale divine. Nicăieri nu găsim nicio doctrină trinitară a trei subiecte distincte ale vieţii şi activităţii divine în aceeaşi Dumnezeire."

Noul Dicţionar de Teologie al Noului Testament prevede în mod similar:

„Noul Testament nu conţine doctrina dezvoltată a Trinităţii."

„Bibliei îi lipseşte o declaraţie exprimată că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt din esenţă egală." (a spus teologul protestant Karl Barth)

Istoricul Arthur Weigall notează:
„Isus Hristos nu a menţionat niciodată un astfel de fenomen şi nicăieri în Noul Testament nu apare cuvântul de «Trinitate». Ideea a fost adoptată de către Biserică la 300 de ani de la moartea Domnului nostru." (Păgânismul, creştinismul nostru)[28]

27 Ibidem, p.6
28 Ibidem, p.6

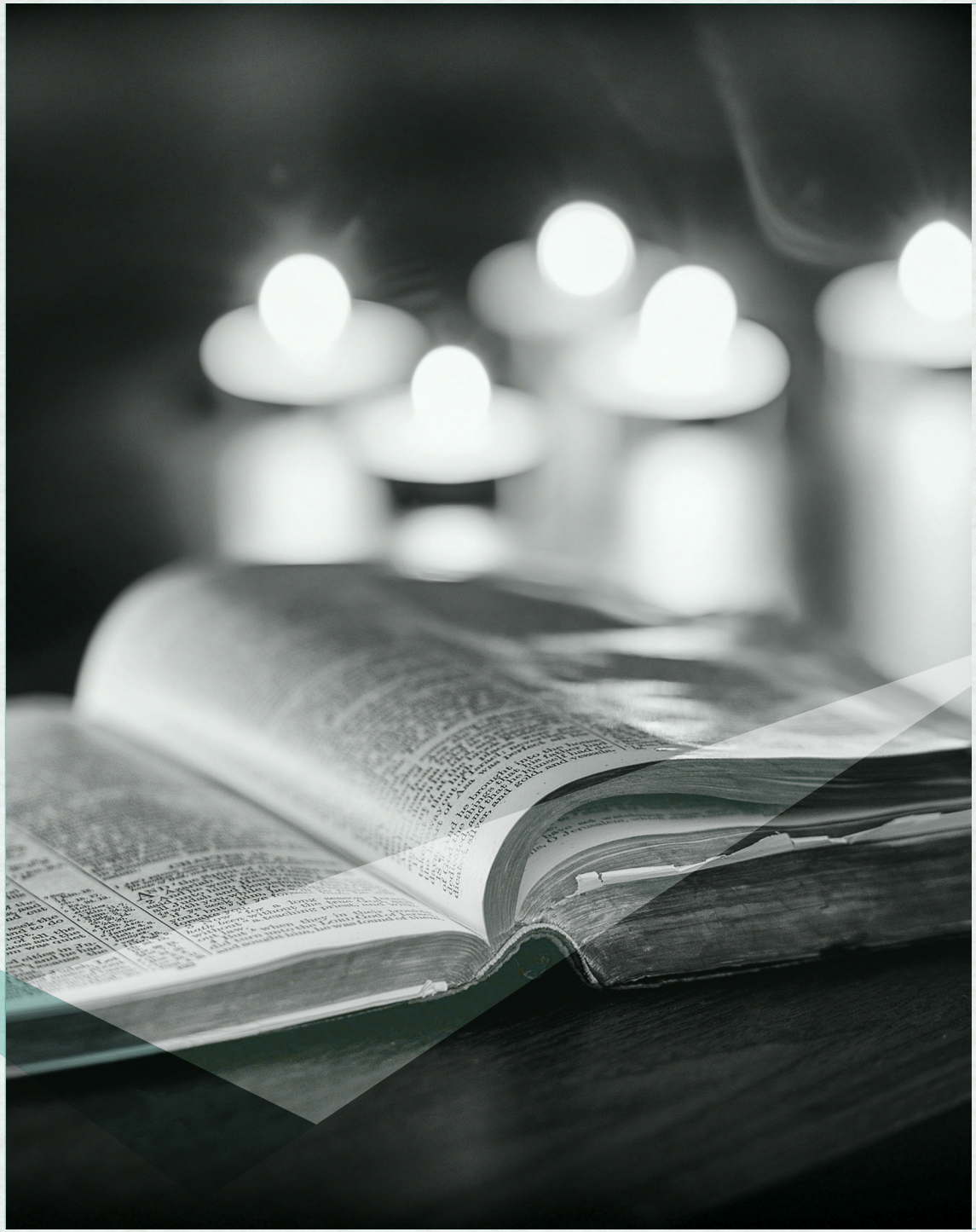

RESPINGEREA DOCTRINEI TRINITĂŢII DE CĂTRE CREŞTINII MODERNI

Mulţi teologi creştini moderni continuă linia fondată de Biserică. Cel mai recent şi mai proeminent dintre ei este noul episcop al Durbanului, episcopul David Jenkins, profesor de Teologie şi Studii Religioase de la Universitatea din Leeds, care spune că unele dintre evenimentele de la începutul misiunii lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Nu Au Fost Strict Adevărate, Ci Au Fost Adăugate Poveştii Lui Isus De Către Primii Creştini, Pentru A-Şi Exprima Credinţa Lor În El Ca Într-Un Mesia."[29]

Prof. John Hick spune:

„Ceea ce ortodoxia a dezvoltat ca fiind cele două naturi ale lui Isus, de conăscut divin şi uman în cea de natură istorică a lui Isus Hristos, rămâne o formă a cuvintelor, fără semnificaţii atribuite."

El a continuat: „Pentru a spune, fără nicio explicaţie, că personajul istoric Isus din Nazaret a fost, de asemenea, Dumnezeu, este lipsit de sens, la fel şi dacă aş spune că un cerc desenat cu un creion pe hârtie este, de fapt un pătrat. Unui astfel de mod de exprimare trebuie să i se acorde un conţinut semantic: şi în cazul limbajului întrupării, fiecare conţinut sugerat de până acum a trebuit să fie respins."

El a continuat să sugereze că întruparea divină este o idee mitologică. Din nou, el spune:

„Folosesc cuvântul mit în sensul următor: «Un mit este o poveste spusă, dar care nu este literalmente adevărată sau este o idee ori o imagine aplicată cuiva sau unui lucru, dar care nu se aplică literal.» Faptul că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu întrupat nu este literalmente adevărat, deoarece nu are niciun sens literal, dar

29 London Daily Mail, p.12, 15/7/84

este o aplicaţie pe Isus a unui concept mitic, a cărei funcţie este similară cu cea a noţiunii de filiaţie divină atribuită în lumea antică unui rege."[30]

Cuvintele lui Victor Paul Wierwille în cartea sa: „Isus Hristos nu este Dumnezeu":
„Eu spun că Isus Hristos nu este Dumnezeu, ci Fiul lui Dumnezeu. Ei nu sunt coeterni, fără început sau sfârşit, sau coegali, Isus Hristos nu a fost literalmente cu Dumnezeu la început şi nici nu are toate Atributele lui Dumnezeu."[31]

Comentariul empatic al lui Victor Paul Wierwille:
„Înainte de a încheia, permiteţi-mi să-mi deschid sufletul. Să afirm că Isus Hristos nu este Dumnezeu, în mintea mea, nu degradează importanţa şi semnificaţia lui Isus Hristos în niciun fel. Pur şi simplu îl ridică pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, în rangul Său unic, înalt şi de neegalat. El este Singurul Dumnezeu."[32]

Consider că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost creat de Dumnezeu, că el a fost „Mesia" (cel uns), precum şi un mesager al lui Dumnezeu, că el a fost Cuvântul lui Dumnezeu transmis Mariei şi un duh de la El. Nu-l accept ca Dumnezeu sau Dumnezeu Întrupat, Fiu al lui Dumnezeu sau Dumnezeu Fiul. Dumnezeu şi Isus (Pacea fie asupra sa!) sunt persoane diferite. Dumnezeu este Creatorul, iar Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost fiinţă creată. Ei sunt de substanţă diferită şi inegali ca timp, putere, cunoaştere şi rang.

Numeroasele afirmaţii categorice ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!) şi ale profeţilor anteriori găsite în Biblie anulează atât conceptul de „Dumnezeu Întrupat", cât şi pe cel de doctrină trinitară. Tot ceea ce este contrar declaraţiilor mele nu sunt altceva decât zvonuri făcute de persoane care au nevoie de justificări pentru a-şi susţine afirmaţiile. Dovezile pe care le au la îndemână sunt, în cele mai bune cazuri, interpolările strecurate în Evanghelia originală a lui Isus (Pacea fie asupra sa!) şi mesajele anterioare ale lui Dumnezeu. „Isus (Pacea fie asupra sa!) nu este Dumnezeu, ci doar un mare profet şi mesager al lui Dumnezeu."

---

30 John Hick, Mitul Dumnezeului Întrupat, 1977, SCM Pres Ltd, Londra, art. Isus şi religia lumii, p. 178

31 Victor Paul Wierqille, Isus Hristos nu este Dumnezeu, American Christian Press, New Knoxville, Ohio, p.12

32 Ibidem, p.9

ÎNVĂŢĂTURILE PROFEŢILOR LUI DUMNEZEU (PACEA FIE ASUPRA LOR!)

Ciudat este că niciunul dintre profeţii de dinainte sau de după Isus (Pacea fie asupra sa!) nu au predicat doctrina Trinităţii. Mai degrabă, ei au vestit Unicitatea lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu este Transcendent. El este Cel Atotputernic şi Creatorul tuturor celor văzute şi nevăzute, Care nu are partener sau asociat, familie, urmaşi sau ajutor în Dumnezeirea Lui. El este Susţinător întregii creaţii. Următoarele sunt învăţăturile profeţilor lui Dumnezeu:

- Profetul Moise (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Cunosc acum că Domnul este mai mare decât toţi dumnezeii; căci în lucrul în care s-au purtat cu trufie, El a fost mai presus de ei.” [Biblia, Exodul 18:11]

„Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeul nostru este Singurul Domn. Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată puterea ta. Şi poruncile acestea, pe care ţi le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipăreşti în mintea copiilor tăi şi să vorbeşti de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini şi să-ţi fie ca nişte fruntare între ochi. Să le scrii pe uşorii casei tale şi pe porţile tale.” [Biblia, Deuteronomul, 6:4-9]

„Vegheaţi asupra voastră, ca să nu daţi uitării legământul pe care l-a încheiat cu voi Domnul Dumnezeul vostru şi să nu faceţi vreun chip cioplit, nici vreo înfăţişare oarecare pe care ţi-a oprit Domnul Dumnezeul tău s-o faci. Căci Domnul Dumnezeul tău este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos.” [Biblia, Deuteronomul, 4:23-24]

Acelaşi concept de Dumnezeu este confirmat de către Isus (Pacea fie asupra sa!) în Marcu, 12:29:
„[...] Domnul, Dumnezeul nostru, este un Singur Domn”

Ambii profeţi (Pacea fie asupra lor!) au subliniat faptul că Domnul lor şi Domnul nostru este un Singur Dumnezeu. De asemenea, este demn de remarcat că nu există nimic în declaraţiile lor care să indice faptul că oricare dintre ei ar fi parte a Dumnezeirii:
„Nimeni nu este sfânt ca Domnul; nu este alt Dumnezeu decât Tine; nu este stâncă aşa ca Dumnezeul nostru.” [Biblia, 1 Samuel 2:2]

- Profetul David (Pacea fie asupra sa!) spune în Psalmii din Vechiul Testament:
„Ca să ştie că numai Tu, al cărui nume este Domnul, Tu eşti Cel Preaînalt pe tot Pământul.” (83:18); „Binecuvântează, suflete, pe Domnul! Doamne Dumnezeule, Tu eşti nemărginit de Mare! Tu eşti îmbrăcat cu strălucire şi măreţie!” (104:1); „Domnul este Dumnezeul nostru.” (105:7); „Domnul este Dumnezeu şi ne luminează.” (118:27); „Tu eşti Dumnezeul meu, şi eu Te voi lăuda; Dumnezeule, Te voi preamări.” (118:28)

- Profetul Solomon (Pacea fie asupra sa!) spune:
„Începutul înţelepciunii este frica de Domnul; şi ştiinţa sfinţilor, este priceperea.” [Biblia, Proverbe, 9:10]

Următoarele cuvinte i-au fost atribuite Profetului Solomon (Pacea fie asupra sa!):
„Teme-te de Dumnezeu şi păzeşte Poruncile Lui! Acesta este lucru cuvenit fiecărui om.” [Biblia, Ecleziastul 12:13]

Profetul Isaia (Pacea fie asupra sa!) a spus:
„Nu ştii? N-ai auzit? Dumnezeul Cel Veşnic, Domnul a făcut marginile Pământului. El nu oboseşte, nici nu osteneşte; Priceperea Lui nu poate fi pătrunsă.” [Biblia, Isaia, 40:28]

Cu siguranţă, doar Creatorul este Dumnezeu, Cel Care a creat totul (Universul întreg şi conţinutul său) cu mii de ani în urmă, înainte de apariţia lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Isus însuşi (Pacea fie asupra sa!) a fost creat de Dumnezeu, la fel şi Duhul Sfânt. De fapt, Trinitatea nici nu a existat până ce nu a fost formulată de către om, în secolul al treilea d.Hr.

„[...] Domnului Dumnezeului tău să I te închini şi Lui singur să-I slujeşti.” Isus (Pacea fie asupra sa!) a afirmat că nimeni nu este vrednic de a fi adorat în afară de Dumnezeu (Matei 4:10 și Luca 4:8).

Profetul Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus:
„Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, Singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” [Biblia, Ioan, 17:3]

Declaraţiile de mai sus ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!) dovedesc că există o singură persoană divină, „Singurul Dumnezeu adevărat”, şi că el nu ştia nimic despre Sfânta Treime. În plus, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a pretins Dumnezeirea, pentru că el se referea la o Fiinţă, „Tu”, ca fiind Singurul Dumnezeu adevărat, el însuşi fiind doar un mesager al lui Dumnezeu, „Isus Hristos pe care L-a trimis”.

Numai Pavel a fost conştient de existenţa Trinităţii. El spune:
„Bărbaţi israeliţi, ascultaţi cuvintele acestea: «Pe Iisus Nazariteanul, bărbat adeverit între voi de Dumnezeu, prin puteri, prin minuni şi prin semne pe care le-a făcut prin El Dumnezeu în mijlocul vostru, după cum bine ştiţi.»” [Biblia, Faptele Apostolilor 2:22]

„Căci, deşi sunt aşa-zişi dumnezei, fie în Cer, fie pe Pământ, - precum sunt dumnezei mulţi şi domni mulţi, totuşi, pentru noi, este un Singur Dumnezeu, Tatăl, din Care sunt toate şi noi întru El; şi un singur Domn, Iisus Hristos, prin Care sunt toate şi noi prin El.” [Biblia, 1 Corinteni, 8:5-6]

Cu privire la acestea, găsim în Coranul cel Glorios:
„Spuneţi: «Noi credem în Allah si în ceea ce ne-a fost trimis nouă şi în ceea ce i-a fost trimis lui Avrām, lui Ismail, lui Isāc, lui Iacob si seminţiilor; în ceea ce le-a fost dat lui Moise şi lui Isus şi în ceea ce le-a fost dat [tuturor] Profeţilor de către Domnul lor. Noi nu facem deosebire între ei! Noi Lui Îi suntem supuşi [musulmani]!»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:136]

„Noi l-am trimis pe Noe la neamul său, căruia i-a zis: «O, neam al meu! Adoraţi-L pe Allah! Voi nu aveţi altă divinitate în afara Lui! Eu mă tem pentru voi de chinul unei zile cumplite.»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:59]

„Şi Avrām a lăsat-o ca îndemnare fiilor săi şi asemenea şi Iacob [zicând ei]: «O, fiii mei, Allah v-a ales vouă religia [islamul] şi, de aceea, să nu muriţi

altfel decât musulmani!»" [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:132]

„Avrām nu a fost nici iudeu, nici creştin. El a fost credincios adevărat şi întru totul supus [lui Allah] şi nu a fost dintre cei care-I fac semeni." [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:67]

„Sau aţi fost voi martori când a venit moartea la Iacob, atunci când el i-a întrebat pe fiii lui: «Pe cine veţi cinsti voi după moartea mea?» Şi i-au răspuns ei: «Voim să-l cinstim pe Domnul tău şi pe Domnul părinţilor tăi Avrām, Ismail si Isāc, pe Domnul cel Unic. Noi numai Lui ii vom fi supuşi [musulmani]!»" [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:133]

„Şi [neamului] ‚Ad [i l-am trimis] pe fratele lor Hud, care le-a zis: «O, neam al meu! Adoraţi-L pe Allah! Voi nu aveţi un alt Dumnezeu în afara Lui! Şi oare nu vă temeţi voi?»" [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:65]

„Şi [neamului] Thamud [i l-am trimis] pe fratele lor Salih [care] le-a zis: «O, neam al meu! Adoraţi-L pe Allah. Voi nu aveţi un alt Dumnezeu în afara Lui! [...]»" [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:73]

„Şi la Madyan l-am trimis pe fratele lor Şuayb, care le-a zis: «O, neam al meu! Adoraţi-l pe Allah! Voi nu aveţi un alt Dumnezeu în afara Lui! [...]" [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:85]

„Şi le zisese şi Aaron mai înainte: «O, neam al meu! Voi aţi fost numai ispitiţi prin aceasta! Însă Domnul vostru cu adevărat este Cel Milostiv. Aşadar, urmaţi-mă şi ascultaţi de porunca mea!»" [Traducerea sensurilor Coranului Cel Sfânt, 20:90]

„Şi [adu-ţi aminte] de Iov, când l-a chemat el pe Domnul lui: «M-a atins pe mine răul! Însă Tu eşti Cel mai Milostiv între milostivi!»" [Traducerea Coranului cel Sfânt, 21:83]

„Noi le-am dat lui David şi lui Solomon ştiinţa şi au zis ei: «Mărire lui Allah care ne-a ales pe noi înaintea multora dintre robii Săi credincioşi!»" [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 27:15]

„Şi Solomon l-a moştenit pe David si a zis: «O, voi oameni! Noi am fost învăţaţi graiul păsărilor şi ni s-a dat nouă din toate lucrurile. Acesta este harul cel limpede!»" [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 27:16]

„Şi [adu-ţi aminte] de Zaharia, când ÎI chema el pe Domnul său: «Doamne,

nu mă lăsa singur, căci Tu eşti cel mai bun dintre moştenitori!» ~ Si i-am răspuns Noi şi i l-am dat lui pe Ioan şi am tămăduit-o pentru el pe soaţa lui [...]" [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 21:89-90]

Profetul Isus (Pacea fie asupra sa!) spune :
„Allah este Stăpânul meu si Stăpânul vostru. Aşadar, adoraţi-L pe El! Aceasta este o Cale Dreaptă!" [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:51]

Când Profetul Mohammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost întrebat de o persoană cum ar trebui să acţioneze pentru a intra în Paradis, el i-a răspuns: „[...] Trebuie să Îl adori doar pe Allah şi să nu Îi faci Lui asociaţi [...]" (Bukhari şi Muslim)

Profetul Mohammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra ta!) a spus:
„Dacă cineva mărturiseşte că nimeni nu are dreptul de a fi adorat în afară de Allah, fără parteneri, şi că Profetul Mohammed este Trimisul Său, iar Isus este Mesagerul lui Allah şi Cuvântul Lui, pe care El l-a dăruit Mariei şi un suflet de la El, şi că Paradisul este adevărat, şi Iadul este adevărat, Allah îl va primi în Paradis cu faptele bune pe care le-a făcut, chiar dacă acestea sunt puţine." (Bukhari)

Într-un alt hadith autentic, Mesagerul lui Allah (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:
„Acela care moare mărturisind că nu există niciun alt Dumnezeu în afară de Allah, va intra în Paradis." (Bukhari)

Ibn 'Abbas (Allah să fie mulţumit de el!) a relatat că:
„[...] Vă voi învăţa câteva cuvinte, care vă vor ajuta: protejaţi Cuvintele lui Allah şi El vă va proteja pe voi. Păziţi ceea ce Allah v-a poruncit şi El se va afla în faţa voastră. Dacă cereţi ceva, atunci cereţi de la Allah, iar dacă veţi căuta ajutor, atunci căutaţi ajutor la Allah şi să ştiţi că şi dacă întreaga lume şi-ar dori să vă ajute, aceasta nu va putea să vă ajute decât în chestiunile în care Allah a stabilit acest lucru dinainte. De asemenea, dacă întreaga lume doreşte să vă facă un rău, acesta nu vă va atinge, cu excepţia a ceea ce Allah a stabilit aceasta dinainte. Calemurile au fost ridicate, iar sulurile s-au uscat.»" (Tirmidhi)

Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a fost un creştin, ci evreu. El nu a predicat o nouă credinţă, ci i-a învăţat pe oameni să facă Voia lui Dumnezeu. Iar, în opinia sa, cât şi în cea a evreilor, Voia lui Dumnezeu era găsită în Lege şi în alte cărţi ale Scripturii.

CE SPUNE BIBLIA DESPRE DUMNEZEU ŞI PROFETUL ISUS (PACEA FIE ASUPRA SA!)

Următoarele pasaje din Biblie proiectează adevărata natură a lui Dumnezeu şi a lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Este clar acum că numai Dumnezeu este Supremul, Conducătorul, Infailibilul şi Transcendentul. Isus (Pacea fie asupra sa!), o fiinţă FINITĂ, CU NEVOI UMANE şi SUPUS Voinţei lui Allah. Toate afirmaţiile şi acţiunile sale indică în mod clar supunerea sa în faţa lui Dumnezeu.

• Mărturia Bibliei despre Dumnezeu

Învăţăturile Vechiului şi Noului Testament sunt, în esenţă, monoteiste, iar Noul Testament nu este o trecere de la un Singur Dumnezeu la trei-în-unul. Isus (Pacea fie asupra sa!) a confirmat această învăţătură atunci când a spus:

„Să nu socotiţi că am venit să stric Legea sau proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci, adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece Cerul şi Pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” [Biblia, Matei 5:17-18]

Afirmaţiile lui Dumnezeu sunt simple, clare şi lipsite de contradicţii şi confuzii. Aici sunt unele dintre cele mai „inspirate Cuvinte” ale lui Dumnezeu din Biblie. Dumnezeu spune:
„Sunt Dumnezeul Cel Atotputernic.” [Biblia, Geneza, 17:1]

„Doamne, cine este asemenea ţie între dumnezei? Cine este asemenea ţie preaslăvit în sfinţenie, Minunat întru slavă şi Făcător de minuni?” [Biblia, Exodul, 15:11]

„Sunt Domnul, Dumnezeul tău.” [Biblia, Exodul, 20:2]

„Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine! Să nu-ţi faci chip cioplit nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în Ceruri sau jos pe Pământ, sau în apele mai de jos decât Pământul! Să nu te închini înaintea lor, şi să nu le slujeşti, căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu Gelos [...]” [Biblia, Exodul, 20:3-5]

Aceste versete interzic categoric toate tipurile de imagini ale lui Dumnezeu, atât pe cele de artă naturalistă, cât şi pe cele de artă reprezentativă. Nicio imagine nu poate fi adecvată lui Dumnezeu decât El însuşi. El, fiind Transcendent, nu poate fi interpretat de către om decât prin ceea ce a revelat El Însuşi despre Sine profeţilor Săi:
„[...] Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru. Să nu vă întoarceţi spre idoli şi să nu vă faceţi dumnezei turnaţi. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.” [Biblia, Leviticul, 19:3-4]

„Dumnezeu nu este un om ca să mintă, nici un fiu al omului ca să-I pară rău [...]” [Biblia, Numerii, 23:19]

„Numai tu ai fost martor la aceste lucruri, ca să cunoşti că numai Domnul este Dumnezeu şi că nu este alt Dumnezeu afară de El.” [Biblia, Deuteronomul, 4:35]

„Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn.” [Biblia, Deuteronomul, 6:4]

„Să știți dar că Eu sunt Dumnezeu, și că nu este alt dumnezeu afară de mine [...]” [Biblia, Deuteronomul, 32:39]

„Nu este alt Dumnezeu decât Tine; nu este stâncă aşa ca Dumnezeul nostru.” [Biblia, 1 Samuel, 2:2]

„[Solomon] a spus: «Doamne, Dumnezeu al Israelului! Nu este Dumnezeu ca Tine, nici sus în Ceruri, nici jos pe Pământ [...]»” [Biblia, 1 Regi, 8:23]

„Căci Tu eşti mare şi faci minuni, numai Tu eşti Dumnezeu.” [Biblia, Psalmi, 86:10]

„Nu ştii? N-ai auzit? Dumnezeul Cel Veşnic, Domnul a făcut marginile Pământului. El nu Oboseşte, nici nu Osteneşte; Priceperea Lui nu poate fi pătrunsă.” [Biblia, Isaia, 40:28]

„Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu; şi slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea Mea, idolilor.” [Biblia, Isaia, 42:8]

„«Voi sunteţi martorii Mei», zice Domnul, «voi şi Robul Meu pe care l-am ales, ca să ştiţi, ca să Mă credeţi şi să înțelegeți că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost altul şi după Mine nu va fi! Eu, Eu sunt Domnul şi în afară de Mine nu este nici un Mântuitor!»” [Biblia, Isaia, 43:10-11]

„[...] Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă şi afară de Mine, nu este alt dumnezeu!” [Biblia, Isaia, 44:6]

„Eu sunt Domnul şi nu mai este altul, afară de Mine nu este Dumnezeu [...] Ca să se ştie de la răsăritul Soarelui până la apusul Soarelui că afară de Mine nu este dumnezeu: Eu sunt Domnul şi nu este altul!” [Biblia, Isaia, 45:5-6]

„Căci aşa vorbeşte Domnul, Făcătorul Cerurilor, Singurul Dumnezeu, Care a întocmit Pământul, l-a făcut şi l-a întărit; l-a făcut ca să nu fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit: «Eu sunt Domnul şi nu este altul!»” [Biblia, Isaia, 45:18]

„Aduceţi-vă aminte de cele petrecute în vremile străbune; căci Eu sunt Dumnezeu şi nu este altul, Eu sunt Dumnezeu și nu este nici unul ca Mine!” [Biblia, Isaia, 46:9]

„[...] Eu, Eu sunt Cel dintâi şi Cel din urmă. Mâna Mea a întemeiat Pământul, şi dreapta Mea a întins Cerurile [...]” [Biblia, Isaia, 48:12-13]

„Aşa vorbeşte Domnul: «Cerul este scaunul Meu de domnie, şi Pământul este aşternutul picioarelor Mele! [...]».” [Biblia, Isaia, 66:1]

„Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu şi un Împărat Veşnic. [...] Aşa să le vorbiţi: «Dumnezeii, care n-au făcut nici Cerurile, nici Pământul, vor pieri de pe Pământ şi de sub Ceruri.»” [Biblia, Ieremia, 10:10-11]

„Sunt Domnul, Dumnezeul tău.” [Biblia, Osea, 13:4]

• Mărturia biblică despre Isus (Pacea fie asupra sa!)

Naşterea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost prezisă:
„În luna a şasea, îngerul Gavrīl a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galilea, numită Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat, numit Iosif, din casa lui David. Numele fecioarei era Maria." [Biblia, Luca, 1:26-27]

Aici, Dumnezeu nu a coborât pentru a deveni trup, aşa cum e susţinut de către Biserici, în schimb, El l-a trimis pe îngerul Său, Gavrīl (Pacea fie asupra sa!), să o informeze pe Maria despre Planul Său. Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost un spirit creat în pântecele Mariei, prin Puterea lui Dumnezeu. Prin urmare, este negată doctrina de Dumnezeu Întrupat şi face, astfel, ca pretinderea ei să fie neîntemeiată.

Îngerul Gavrīl (Pacea fie asupra sa!) o informează pe Maria (Pacea fie asupra sa!):
„Şi iată că vei rămânea însărcinată, și vei naşte fiu, şi-i vei pune numele Isus."
[Biblia, Luca, 1:31]

Deci, cine erau membrii Trinităţii înainte de naşterea lui Isus (Pacea fie asupra sa!)? La început, a fost doar un Singur Dumnezeu Adevărat, Veşnic. Trinitatea a fost o trecere de la credinţa într-un Singur Dumnezeu (monoteism) la cea în trei zeităţi (politeism şi păgânism). Înainte de Isus (Pacea fie asupra sa!), oamenii credeau într-un Singur Dumnezeu, însă, după naşterea sa, Bisericile i-au adăugat încă două persoane Dumnezeirii. Mai mult decât atât, atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost făt, a fost, de asemenea, şi Allah Cel Atotputernic întrupat în interiorul pântecului? Din moment ce trinitarienii susţin că două sau trei persoane sunt toate unite într-un SINGUR TRUP, atunci toate au crescut ca un făt în pântecele Mariei? Dacă este aşa, de ce a fost trimis numai Isus (Pacea fie asupra sa!)? Cât de copilăresc şi de dezgustător poate părea să ne gândim la Isus (Pacea fie asupra sa!), ca fiind unit în trup cu Dumnezeu?

Dumnezeu, Care nu are nici început şi nici sfârşit, a creat Cerurile şi Pământul şi totul a fost creat cu milioane de ani în urmă, cu mult înainte de apariţia civilizaţiei umane. Multe generaţii au murit înainte de naşterea lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

„Când a venit ziua a opta, în care trebuie tăiat împrejur pruncul, I-au pus numele Isus [...]” [Biblia, Luca, 2:21]

Ce blasfemie împotriva lui Dumnezeu! Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) este adevăratul Dumnezeu, credeţi că el ar trebui să fie circumcis?

„Iar Pruncul creştea şi Se întărea; era plin de Înţelepciunea şi Harul lui Dumnezeu era peste El.” [Biblia, Luca, 2:40]

La început, în tinereţe, această „divinitate”, Isus, nu era înţelept, dar a dobândit înţelepciunea atunci când a ajuns adolescent. Adevărata înţelepciune a lui Dumnezeu nu creşte sau scade şi nici nu face obiectul timpului sau spaţiului, deoarece El este tot timpul Perfect şi Absolut.

Atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) se ruga prin rugăciunea „Tatăl nostru” [Biblia, Luca, 11:2-4], oare cui se ruga?! Există cineva care se roagă la propriului său suflet? Cu siguranţă, nu! Prin urmare, acest aspect îl distinge pe Adevăratul Dumnezeu de profetul Isus (Pacea fie asupra sa!). În plus, voia lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este diferită de cea a lui Dumnezeu, ceea ce indică faptul că aceştia nu sunt unul şi nici coegali.

Este menţionat că profetul Isus (Pacea fie asupra sa!) a ţinut post:

„Acolo a postit patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi; la urmă a flămânzit [...]” [Biblia, Matei, 4:2]

Postul este o modalitate de ispăşire a păcatelor şi o dovadă a ascultării şi a supunerii faţă de un superior. Dumnezeu nici nu este Subordonat nimănui şi nici nu trebuie să Postească pentru a-Şi ispăşi păcatele Sale, nici măcar să Sufere voit, spre deosebire de Isus (Pacea fie asupra sa!). Dumnezeu este scutit de orice, pentru că El este Suprem şi Perfect.

Un grup mare de oameni a venit să-l asculte pe Isus (Pacea fie asupra sa!), aducând cu ei mai multe persoane bolnave, care au fost vindecate de bolile lor. [Biblia, Matei, 15:31] „Şi slăveau pe Dumnezeul lui Israel.” Cum se face că Dumnezeul creştinilor este format din TREI, în timp ce Dumnezeul lui Israel este UNUL?

„Şi mergând puţin mai înainte, a căzut cu faţa la pământ şi Se ruga, ca, de este cu putinţă, să treacă de la El ceasul (acesta).” [Biblia, Marcu, 14:35-36] Cui i-a adresat Isus (Pacea fie asupra sa!) rugăciunea? S-a adresat lui însuşi ca parte a Dumnezeirii? Categoric nu! De fapt, Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a rugat mereu lui Dumnezeu pentru ajutor, chiar şi atunci când l-a ridicat pe Lazăr la viaţă (Biblia, Ioan, 11:41-43). Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost întotdeauna recunoscător faţă de Dumnezeu, ceea ce arată o neputinţă şi o supunere totală faţă de Dumnezeu.

„Dimineaţa, pe când se întorcea în cetate, i-a fost foame. A văzut un smochin lângă drum, și S-a apropiat de el, dar n-a găsit decât frunze, şi i-a zis: «De acum încolo în veac să nu mai dea rod din tine!» Şi pe dată smochinul s-a uscat.” [Biblia, Matei, 21:18-19] Un dumnezeu să simtă foame şi să fie necunoscător al sezonului de coacere a smochinelor!

Pavel spune: „Bărbaţi israeliţi, ascultaţi cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, Om adeverit de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele şi lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine ştiţi.” [Biblia, Faptele Apostolilor, 2:22] Aici, este clar ceea ce voia să spună Pavel prin cuvintele „uns de Dumnezeu” sau „ales de Dumnezeu” – el fiind profet.

• Ce spune Isus (Pacea fie asupra sa!) despre Dumnezeu şi despre el însuşi

Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) nu a menţionat niciodată Sfânta Treime şi nici nu a fost conştient că Dumnezeirea este formată din trei persoane divine. Conceptul său a fost la fel ca şi cel al profeţilor lui Israel anteriori, care au predicat Unicitatea lui Dumnezeu:

„Isus i-a răspuns: «Cea dintâi este aceasta: ascultă Israele, Domnul Dumnezeul nostru este un Singur Domn.»; și: «Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău şi cu toată puterea ta.» Iată porunca dintâi.” [Biblia, Marcu, 12:29-30]

„Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti.” [Biblia,

Matei, 4:10 şi Luca, 4:08], ambele din Biblie: Isus (Pacea fie asupra sa!) spune că numai Dumnezeu trebuie să fie adorat.

„Domnul Dumnezeul nostru este un Singur Domn.” [Biblia, Marcu, 12:29] Isus (Pacea fie asupra sa!) afirmă Unicitatea lui Dumnezeu.

„[...] cel ce face voia Tatălui Meu Care este în Ceruri.” [Biblia, Matei, 7:21] Este clar că Dumnezeu era în Cer şi Isus (Pacea fie asupra sa!) pe Pământ, dar cum ar putea aceste 2 persoane să fie unite într-un singur trup?

Crezul creştin afirmă că cele „trei persoane” sunt unite într-un singur trup (un singur Dumnezeu trei-în-unul). Cum este posibil pentru toţi membrii Trinităţii să fie Dumnezeu pe deplin atunci când fiecare dintre ei constituie doar o treime din Dumnezeire?

„Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, Singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Iisus Hristos, pe care L-ai trimes Tu.” [Biblia, Ioan, 17:3] Aici Isus (Pacea fie asupra sa!) trage o linie între el însuşi şi Dumnezeu. Pentru a obţine viaţa veşnică, trebuie să-l cunoşti (recunoşti) pe Dumnezeu adevărat şi pe Isus (Pacea fie asupra sa!) ca mesager al lui Dumnezeu.

Isus (Pacea fie asupra sa!) spune: „Pentru ce Mă numeşti bun?... Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu?” [Biblia, Marcu, 10:18]

Isus (Pacea fie asupra sa!) afirmă că nimeni nu este bun în afară de Dumnezeu, distingându-L astfel pe Dumnezeu de propria persoană.

„Despre ziua aceea şi despre ceasul acela nu ştie nimeni, nici îngerii din Ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.” [Biblia, Matei, 24:36 şi Marcu, 13:32]. Isus (Pacea fie asupra sa!) recunoaşte că ştiinţa sa este limitată, spre deosebire de Dumnezeu, Care este Atoateştiutor. De asemenea, Judecata Îi aparţine numai lui Dumnezeu, Cel Care păstrează toate secretele pentru El Însuşi.

„Isus a luat din nou cuvântul, și le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun: Fiul nu poate face nimic de la Sine, el nu face decât ce vede pe Tatăl făcând [...]” [Biblia, Ioan, 5:19] Aici, Isus (Pacea fie asupra sa!) recunoaşte dependenţa lui faţă de Dumnezeu.

„Eu nu pot face nimic de la Mine însumi; judec după cum aud; dar judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci Voia Tatălui, Care M-a trimis.” [Biblia, Ioan, 5:30]

„Căci M-am coborât din Cer, ca să fac nu voia mea, ci Voia Celui ce M-a trimis.” [Biblia, Ioan, 6:38]

„[...] Învăţătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine.” [Biblia, Ioan, 7:16]

„[..] nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învăţat Tatăl meu.” [Biblia, Ioan, 8:28]

Isus (Pacea fie asupra sa!) face cunoscută lipsa sa de putere divină. Pe cont propriu, nu poate face nimic, deoarece numai Dumnezeu este Singura Sursă de Putere şi Autoritate.

„Dar acum căutaţi să Mă omorâți pe Mine, un om care v-am spus adevărul pe care l-am auzit de la Dumnezeu [...]” [Biblia, Ioan, 8:40] Isus (Pacea fie asupra sa!) a mărturisit că el a fost doar un mesager, care a îndeplinit o misiune poruncită.

Mai departe, profetul Isus (Pacea fie asupra sa!) spune:
„[...] Mă sui la meu Tatăl, şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru [...]” [Biblia, Ioan, 20:17] Acest verset pune capăt Trinităţii şi DOCTRINEI ÎNTRUPĂRII. Acesta îl prezintă pe Isus (Pacea fie asupra sa!), o altă fiinţă umană, rugându-se şi căutând ajutor de la Dumnezeu.

Toate versetele de mai sus subliniază inferioritatea, slăbiciunea şi dependenţa lui Isus (Pacea fie asupra sa!) faţă de Dumnezeu.

CE SPUNE CORANUL DESPRE DUMNEZEU

Coranul este Revelaţia finală a lui Allah Cel Atotputernic (Dumnezeu). El se dezvăluie pe Sine în modul cel mai lucid, care nu admite altă interpretare decât cea a sensurilor cuvintelor scrise. Cuvintele lui Allah Cel Atotputernic şi cele ale profeţilor Săi sunt cuvintele Adevărului. Fără îndoială, Cuvintele Lui sunt clare, simple şi autoexplicative, fără confuzie. Allah este Creatorul Cerurilor şi al Pământului, a Cărui Putere şi Cunoaştere sunt nelimitate. El este Domnul, Preaînaltul şi Susţinătorul tuturor creaţiilor. Prin urmare, oamenii nu ar trebui să fie înşelaţi de false iluzii, considerând că pot exista alţi dumnezei, în afara Conducătorului Suprem.

Haideţi să reflectăm asupra a ceea ce spune Coranul despre Allah (Dumnezeu), Cel care posedă Atribute perfecte, demne doar de adevărata Divinitate, Singurul care este Transcendent:

„În Numele lui Allah [Singurul, Adevăratul şi Indivizibilul Dumnezeu], Ar-Rahman [Cel mai Milostiv, a Cărui Milă cuprinde toate creaturile Sale], Ar-Rahīm [Cel mai Îndurător]. [Aceste două Nume arată şi confirmă Mila Sa Imensă] ~ Toată Slava şi Mulţumirea [şi Preamărirea] Îi aparţin [doar] lui Allah [din moment ce doar El este Cel care ne asigură nouă bunuri şi doar El a creat întregul Univers, fără niciun partener], Domnul tuturor lumilor [a oamenilor, djinnilor şi a tot ceea ce există]. ~ Ar-Rahman [Cel Milostiv], Ar-Rahīm [Cel Îndurător]. ~ Suveranul şi Stăpânul Zilei Recompensei [în timpul căreia fiecare creatură va primi răsplata sau pedeapsa pe care o merită]. ~ [Numai] Pe Tine te adorăm [îndreptând toate actele noastre de adorare, rugăciunile, sacrificiile, suplicaţiile etc. doar către Tine] şi [doar] de la Tine cerem ajutor şi sprijin [din moment ce doar Tu poţi rezolva toate chestiunile şi doar Tu ştii atât ceea ce este văzut, cât şi ceea ce nu este văzut, precum şi tot ceea ce se întâmplă în lume]. [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 1:1-5]

„O, voi oameni, slăviţi-L pe Domnul vostru, care v-a făcut pe voi şi pe cei de dinaintea voastră. Poate că voi veţi fi cu frică [de El]. ~ Slăviţi-L pe cel care v-a făcut vouă Pământul un covor şi Cerul o zidire şi a trimis din Cer apă şi a scos prin ea, din roade, hrană pentru voi. De vreme ce voi ştiţi [toate acestea], nu-I faceţi lui Allah semeni!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:21-22]

„Cum de nu credeţi in Allah? Doar aţi fost fără viaţă şi el v-a dat viaţă apoi vă va face să vă săvârşiţi, apoi vă va învia, apoi la El vă veţi întoarce. ~ El este acela care a creat pentru voi toate câte sunt pe Pământ, apoi s-a înălţat în Cer şi a tocmit cele şapte Ceruri şi El este ‘Alīm [Atoatecunoscător, Omniscient].” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:28-29]

„[El este] Făcătorul desăvârşit al Cerurilor şi al Pământului! Iar dacă hotărăşte un lucru, El spune: «Fii!» şi acesta este.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:117]

„Allah! Nu este Dumnezeu în afară de El, cel Viu, Veşnicul! Nici aţipirea, nici somnul nu-L cuprind! Ale Lui sunt cele din ceruri şi cele de pe Pământ! Cine este acela care ar putea mijloci la El fără de Îngăduinţa Lui? El le ştie pe cele din faţa lor si pe cele din urma lor. Şi ei nu pricep nimic din Ştiinţa Sa în afară de ceea ce El Voieşte. Tronul Lui se întinde peste Ceruri si peste Pământ şi nu-I este grea păzirea lor. El este Al-‘Aliyy [Preaînaltul], Al-‘Ažīm [Cel Măreţ]!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:225]

„[…] Allah este Cel care dă viaţă şi moarte. Şi Allah este Basīr [Cel care Vede totul, Atoatevăzătorul] câte le faceţi.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:156]

„O, voi, oameni! Fiţi cu frică de Domnul vostru, care v-a făcut dintr-o singură fiinţă şi a făcut din aceasta şi pe perechea ei şi care a răspândit din cele două [fiinţe] mulţi bărbaţi şi femei! Fiţi cu frică de Allah pe care vă conjuraţi [unii pe alţii] şi [fiţi cu frică de ruperea] legăturilor [cu rudele] de sânge, căci Allah este Raqīb [Veghetor] peste voi!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:1]

„Spune: «Voiţi voi să adoraţi în locul lui Allah pe cineva care nu vă aduce nici stricăciune, nici folos? Doară Allah este As-Samī‘ [Cel care

Aude Totul], Al- ‘Alīm [Atoatecunoscătorul, Omniscientul]»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:76]

„Spune: «Oare să-mi iau eu alt aliat decât Allah, Creatorul Cerurilor şi al Pământului? El este cel care îi hrăneşte [pe alţii] şi căruia nu i se dă hrană.» Spune: «Mi s-a poruncit mie să fiu primul care primeşte islamul şi să nu fiu [niciodată] dintre politeişti!»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 6:14]

„Îi asociază [Lui lucruri] ce nu creează nimic şi care ele [însele] sunt create. ~ Şi care nu-i pot ajuta pe ei cu nimic şi nici lor înşişi nu-şi pot fi de ajutor?” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:191-192]

„Allah! Nu există altă divinitate în afară de El! Ale Lui sunt Numele cele mai frumoase!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 20:8]

„Nu este El Cel care a început creaţia omului şi apoi îl va face din nou? Cel care vă dă din Cer şi de pe Pământ cele de trebuinţă traiului? Este un alt dumnezeu alături de Allah? Spune: «Aduceţi dovada voastră dacă voi sunteţi cei care grăiesc adevărul!» ~ Spune: «Nu ştie nimeni dintre cei care sunt în Ceruri şi pe Pământ Necunoscutul, afară numai de Allah!» Iar ei nu-şi dau seama când vor fi înviaţi!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 27:64-65]

„Ale lui Allah sunt cele din Ceruri şi de pe Pământ. Allah este Al-Ghani [Cel Înstărit îndeajuns, Cel pe deplin Independent, Cel Care-Şi este Sieşi de ajuns], Al-Hamīd [Cel Demn de Laudă]!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 31:26]

„Îl imploră cei care sunt în Ceruri şi pe Pământ şi în fiecare zi El împlineşte ceva.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 55:29]

„El este Allah, afară de care nu este alt Dumnezeu, Al-Malik [Stăpânitorul], Al-Quddus [Cel Sfânt şi Preaînalt], As-Salām [Făcătorul de pace], Al-Mu’mīn [Cel care îi apără pe profeţii şi trimişii Săi, oferindu-le miracole şi semne – Apărătorul credinţei], Al-Muhaymin [Cel care veghează asupra creaţiei Sale], Al-‘Aziz [Invincibilul, Cel Atotputernic], Al-Jabbār [Cel care va domina întotdeauna şi în Faţa Căruia toate creaturile se supun], Al-

Mutakabbir [Cel Preamărit, Suveranul, Grandiosul]. Slava şi Măreţia sunt ale lui Allah, Care este mai presus de ceea ce ei Îi asociază ca parteneri Lui.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 59:23]

„El este Cel care v-a creat pe voi şi unii dintre voi sunt necredincioşi şi alţii sunt credincioşi. Şi Allah este Basīr [Atoatevăzător] a ceea ce faceţi voi.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 64:2]

„Spune [o, Mohammed]: « El este Allah, [Al] Ahad [Cel care este Unul, Cel care nu are partener sau ceva similar. Nu este niciun alt Dumnezeu în afară de El. Nimeni nu împarte cu El Atributele Sale Divine, nimeni nu poate face vreunul din Actele Sale Divine şi nimeni nu este asemeni Sinelui Său Divin. El este Indivizibil şi nu trei în unul aşa cum spun creştinii. El nu a avut vreodată soţie sau copii şi El este Singurul care ne poate ierta păcatele şi care ne va judeca în Ziua Judecăţii]~ Allah As Samad [Cel care Îşi este Sieşi de ajuns, Cel care este Perfect în Slava şi Onoarea Sa, în Atributele Sale, în Cunoaşterea Sa, în Puterea Sa, Care nu are nevoie de nimic de la creaţiile Sale, dar de Care întreaga creaţie are nevoie, iar El nici nu mănâncă, nici nu bea şi nici nu moare]! ~ El nu dă naştere şi nici nu este născut~ Şi nu este nimeni egal sau comparabil cu El!»” [traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 112:1-4]

EVIDENŢE BIBLICE ALE DOCTRINEI TRINITĂŢII

Pentru a sprijini Trinitatea, trinitarienii citează doar câteva versete din Biblie, ale căror interpretări sunt foarte ciudate. Ele sunt îndepărtate de context sau de textul original. Biblia, per ansamblu, predică monoteismul (Unicitatea lui Dumnezeu), de la prima carte (Geneza) şi până în ultima (Apocalipsa).

Următoarele sunt câteva dintre versetele citate ca dovadă pentru prezenţa doctrinei Trinităţii:
Prima dovadă este versetul găsit în Ioan, 5:7:
„Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul şi Duhul Sfânt.” Acest verset a fost înlăturat din cele mai multe dintre ediţiile revizuite ale Bibliei, după ce s-a dovedit a nu fi din manuscrisul original, ci adăugat mai târziu.

A doua dovadă se găseşte în Matei, 28:19: „Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh.”

A treia dovadă se găseşte în 2 Corinteni, 13:13-14: „Toţi sfinţii vă trimit sănătate. Harul Domnului Isus Hristos şi dragostea lui Dumnezeu şi împărtăşirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toţi! Amin!”

A patra dovadă se găseşte în 1 Corinteni, 12:4-6: „Sunt felurite daruri, dar este acelaşi Duh. Sunt felurite slujbe, dar acelaşi Domn; sunt felurite lucrări, dar este acelaşi Dumnezeu, care lucrează totul în toţi.”

În ceea ce priveşte cea de a doua, a treia şi a patra dovadă, simpla menţiune de nume (denumiri), nu constituie în niciun caz Sfânta Treime. De fapt, ei sunt trei fiinţe separate, cu statute şi circumstanţe diverse. Cei trei nu au fost egali ca timp, poziţie, cunoaştere sau putere după cum este definită doctrina Trinităţii. În plus, atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost botezat în conformitate cu Matei 3:16, Duhul lui Dumnezeu a coborât pe el în formă de

porumbel. În aceste condiţii, cum ar putea Isus (Pacea fie asupra sa!) să fie declarat ca parte a Trinităţii atunci când el a fost mereu cu Duhul Sfânt?

Câteva dintre versetele din Biblie, oferite ca dovadă de ridicare a lui Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) la rang de Dumnezeu pentru formarea ulterioară a doctrinei Trinităţii, sunt:

Primul exemplu: „Să facem om după chipul Nostru [...]” [Biblia, Geneza, 1:26]

Unii teologi creştini au dedus că Dumnezeu nu a fost Unul Singur în momentul creării. Cu toate acestea, Dumnezeu vorbeşte despre Sine la persoana întâi plural şi acest lucru poate fi explicat ca un plural intensiv, din care rezultă Măreţia, Maiestatea şi Gloria lui Dumnezeu. Savanţii creştini explică acest lucru ca fiind denotarea de plinătate a Puterii Divine sau Puterea Nelimitată manifestată în Dumnezeu sau Omniscienţa lui Dumnezeu. Unii îl numesc pluralul de respect, iar în gramatică este menţionat ca pluralul regal.

În Geneza, prima carte a Bibliei, ni se arată cum Dumnezeu Singur, fără ajutorul nimănui, a creat întreaga Creaţie (de exemplu, capitolul 1, versetul 3, Biblia): „Dumnezeu a zis «Să fie lumină», şi a fost lumină.” În versetul 27 al aceluiaşi capitol, ni se spune: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său.” Versetele de mai sus nu indică niciun ajutor sau vreun partener al lui Dumnezeu. Verbul care descrie ceea ce a spus şi a făcut Dumnezeu este la singular (de exemplu, Dumnezeu a văzut că lumina era bună, Dumnezeu a făcut întinderea, Dumnezeu l-a creat pe om, Dumnezeu i-a binecuvântat, Dumnezeu a terminat lucrarea, etc.).

La începutul cărţii Geneza, putem citi: „La început, Dumnezeu a făcut Cerurile şi Pământul.” Ţineţi cont de faptul că, în timp ce cuvântul Cerurile este la plural, cuvintele Dumnezeu şi Pământ sunt la singular. De ce este cuvântul Ceruri la plural? Motivul este simplu, Coranul ne spune că Cerul este compus din şapte Ceruri. Şi, de ce scriitorii Bibliei menţin cuvintele Dumnezeu şi Pământ la forma de singular? Aceasta s-a întâmplat pentru că ei ştiu cu certitudine că Pământul este doar unul şi că Dumnezeu este doar Unul, după cum ne-au învăţat toţi profeţii lui Dumnezeu.

Al doilea exemplu: „La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu.” [Biblia, Ioan, 1:1]

Luaţi aminte că nu a fost Isus (Pacea fie asupra sa!) cel care a vorbit, ci, mai degrabă, a fost Ioan. În plus, fiecare savant creştin al Bibliei acceptă că acest verset a fost formulat de către un evreu, pe nume Filon din Alexandria, în Egipt, înainte de venirea lui Isus şi a lui Ioan Botezătorul, (Pacea fie asupra lor!).

În plus, mulţi traducători ai manuscriselor greceşti în limba engleză scriu prima apariţie a lui Dumnezeu cu literă mare „D”, referindu-se la Dumnezeu Cel Atotputernic, dar la cea de a doua apariţie a lui Dumnezeu ei scriu cu litere mici „d”. Scrierea cu literă mică „d” este utilizată de obicei pentru creaturi, nu şi pentru Dumnezeu Cel Atotputernic, aşa cum putem observa în Psalmi, 82:6-7: „Eu am zis: «Sunteți dumnezei, toți sunteți fii ai Celui Prea Înalt.» Însă veți muri ca niște oameni, veți cădea ca un domnitor oarecare.” sau în 2 Corinteni, 4:4: „[...] a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia […]”

Prin urmare, traducătorii moderni ai Bibliei conferă sensul din Ioan, 1:1 în următoarele exemple:
„La început a fost Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu.”

Alţi cercetători creştini au tradus „Cuvântul” ca fiind o „Poruncă Divină”, astfel, ei susţinând că frazeologia corectă din Ioan, 1:1-3, trebuia să fie: „La început a fost porunca, iar porunca a fost cu Dumnezeu, iar porunca era divină. Această (poruncă) a fost la început cu Dumnezeu, prin care toate lucrurile au fost făcute şi fără aceasta nu ar fi fost nimic din ce a fost făcut.” În greacă, termenul folosit de Ioan este logos, derivat din LEGO - ceea ce înseamnă „a vorbi”. Termenul de „decalog”, însemnând „cele zece porunci” este o combinaţie a cuvintelor greceşti Deka (zece) şi logous (porunci). Termenul logos înseamnă, „Poruncile verbale ale lui Dumnezeu”.

Cuvântul „cu” creează o dilemă enigmatică pentru cei care preferă să-i atribuie termenul de logos lui „Isus” în loc de „poruncă”. Motivul este foarte clar: cum

poate fi Isus (Pacea fie asupra sa!) cu Dumnezeu şi Dumnezeu în acelaşi timp?

Conceptul de Poruncă verbală a lui Dumnezeu, fiind „cu Dumnezeu" de la „început", coincide cu conceptul biblic atribuit Creaţiei. „Şi Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!», şi a fost lumină." [Biblia, Geneza, 1:3] În textul grecesc, Ioan a folosit acest articol definit (ho), înaintea lui Dumnezeu (Theo), deoarece acesta este un subiect. Aici, Ioan nu a folosit articolul definit în faţa cuvântului „Dumnezeu", pentru că este un predicat. Cu alte cuvinte, termenul folosit aici denotă natura, calitatea, atributul sau proprietatea subiectului. În acest caz, natura Poruncii lui Dumnezeu este divină. În unele versiuni biblice, cuvântul „acest" se înlocuieşte cu „aceasta" (o) sau „El" (Isus). Cu toate acestea, cuvântul „aceasta" se referă la „Porunca verbală".

Mai mult decât atât, este evident că în Ioan, 1:1, a fost doar Dumnezeu, Cel care a existat dintotdeauna. Cuvintele Sale sunt mereu cu El, în aceeaşi suflare. Cuvântul pe care Dumnezeu îl rosteşte nu este alt Dumnezeu sau Dumnezeu Însuşi, ci un Cuvânt Divin (Poruncă de la El). În caz contrar, fiecare creaţie devine un Dumnezeu separat, deoarece fiecare creaţie reprezintă Cuvântul Său. Acelaşi argument este valabil şi pentru Geneza, 1:3. Lumina creată de Cuvântul său nu este Dumnezeu, ci o creaţie (lumină) a Cuvântului Său divin. Prin urmare, expresia „Cuvântul era Dumnezeu", din Ioan, 1:1, din Biblie, este deplasată.

În plus, dacă vom încerca să citim alte Scripturi privind Creaţia, ne dăm seama că Dumnezeu, Creatorul, a folosit Cuvintele Sale în fiecare creaţie în aceeaşi manieră ca şi în Coran (de exemplu „Quun Fa yaqūn", care înseamnă în limba română „Fii, şi el este!"):
„[El este] Făcătorul desăvârşit al Cerurilor şi al Pământului şi dacă hotărăşte un lucru, El spune doar: «Fii!» şi acesta este!" [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:117]

Al treilea exemplu: „Eu şi Tatăl una suntem." [Biblia, Ioan, 10:30]

Creştinii au înţeles acest verset în sensul că Tatăl (Dumnezeu) şi Isus (Pacea fie asupra sa!), sunt una şi aceeaşi fiinţă, unite într-un singur corp, Dumnezeu

devenind trup în persoana lui Isus (Pacea fie asupra sa!) şi trăind printre oameni.

Acelaşi înţeles este oferit în Ioan, 14:10 şi, de asemenea, în Ioan, 14:20, în care Isus (Pacea fie asupra sa!) spune: „[...] că eu sunt în Tatăl meu, că voi sunteți în Mine şi că Eu sunt în voi.” Cu toate acestea, ei au interpretat greşit versetul 28 al aceluiaşi capitol, atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) declară: „Dacă m-ați iubi, v-ați bucura, pentru că mă duc la Tatăl, iar Tatăl este mai Mare decât Mine.” Dacă ceea ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus a fost adevărat, că Tatăl este mai Mare decât el, atunci rezultă că aceştia nu sunt coegali.

De asemenea, trinitarienii nu realizează că, susţinând argumentele lor, rezultatul ar face ca un total de 15 corpuri care să se unească într-un singur trup. Este o „aritmetică simplă”, demnă de un copil de clasa întâi: Tatăl este Dumnezeu, Fiul (Isus) este Dumnezeu şi Duhul Sfânt este Dumnezeu - (de exemplu, Trinitatea) compusă din trei (3) fiinţe (persoane), unite într-un Singur Dumnezeu. Adăugaţi la aceasta doisprezece (12) discipoli, în acelaşi mod ca şi cel înţeles de către creştini (Ioan, 14:20) şi vor rezulta un total de cincisprezece (15) persoane unite într-un singur trup.

Versetele din Ioan, 17:21-23, ne oferă un sens clar cu privire la natura lor:
„Mă rog ca toţi să fie una, cum Tu, Tată, eşti în Mine şi Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu m-ai trimis. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una, eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum m-ai iubit pe Mine.”

Versetele de mai sus nu sugerează nimic altceva decât „unitatea de scop”, ca adepţi credincioşi adevăraţi.

Pe lângă aceasta, în Ioan, 10:31-36, el nu pretinde să fie „Dumnezeu” sau „Dumnezeu Fiul” ca fiind unit cu Tatăl (Dumnezeu), ci doar o fiinţă separată.

Dacă, pe de altă parte, trinitarienii insistă că versetul din Ioan, 10:30, sprijină doctrina Treimii, atunci ei nu ar trebui să limiteze numărul de Dumnezei la trei, ci ar trebui să adauge cei 12 apostoli conform lui Ioan, 14:10 şi 14:20

din Noul Testament, aşa cum au înţeles sensurile lor, fiind „fiecare întrupat într-un singur trup”. Prin urmare, dilema ar fi mai mare, iar gruparea încurcată (Trinitatea) ar deveni şi mai problematică.

Al patrulea exemplu: „[...] Cine m-a văzut pe mine, a văzut pe Tatăl [...]” [Biblia, Ioan, 14:9]

Dar oare nu Isus (Pacea fie asupra sa!) spune că „oamenii nu l-au văzut pe Dumnezeu”, precum spune în Ioan, 5:37: „Și Tatăl care M-a trimis, a mărturisit El însuși despre Mine. Voi nu I-ați auzit niciodată Glasul, nu I-ați văzut deloc Fața.”? Aici, Isus (Pacea fie asupra sa!) spune că el nu este Dumnezeu, pentru că el este cel care le vorbea şi era văzut. Și în Matei, 7:21, aflăm de la Isus (Pacea fie asupra sa!): „Tatăl meu care este în Ceruri.” în timp ce Isus (Pacea fie asupra sa!) se afla in faţa lor. Toate aceste declaraţii ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!) au un singur sens, acela că Dumnezeu şi Isus (Pacea fie asupra sa!) nu sunt la fel. Cum ar putea Tatăl (Dumnezeu) şi Isus (Pacea fie asupra sa!) să fie aceiaşi şi uniţi în trup (aşa cum este interpretat de către creştini), când Tatăl este în Ceruri şi Isus (Pacea fie asupra sa!) este pe Pământ?

Pentru ca o persoană să creadă în Dumnezeu, ar trebui să admire creaţia Sa, care este nemărginită: Soarele, Luna, stelele şi tot ceea ce ne înconjoară. În Ioan, 4:24, Isus (Pacea fie asupra sa!) afirmă: „Dumnezeu este Duh”. Aşadar, cum ar putea cineva să-l vadă pe Dumnezeu? Iar în Ioan, 1:18, aflăm: „Nimeni nu l-a văzut vreodată pe Dumnezeu.”

În plus, Isus (Pacea fie asupra sa!) a făcut o distincţie clară între Dumnezeu şi el în următoarele versete din Evanghelia lui Ioan din Biblie (versetul 14:1): „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine.” Conjuncţia „şi” este crucială, pentru că arată că Dumnezeu este o Fiinţă Separată de cea a lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Și în Ioan, 17:3, găsim: „Și viața vecinică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.”

Al cincilea exemplu: „Domnul meu şi Dumnezeul meu” [Biblia, Ioan, 20:28]

Acest verset nu are niciun fel de importanță, deoarece este anulat de versetele

citate mai sus. Oamenii de ştiinţă sunt de părere că, în astfel de circumstanţe miraculoase, remarcile apostolului Toma ar fi fost ca un semn de exclamare emoţionant din cauza uimirii faţă de Isus (Pacea fie asupra sa!), în timp ce, în realitate, exclamaţia a fost îndreptată către Dumnezeu. În plus, Toma nu l-a considerat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiind Dumnezeu, pentru că el ştia foarte bine că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a pretins niciodată că este Dumnezeu (Ioan, 17:3)

De fapt, Pavel oferă o altă distincţie clară între Dumnezeu şi Isus (Pacea fie asupra sa!). El a susţinut că Dumnezeu l-a înviat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) aşa cum este consemnat în Biblie, atât în 1 Corinteni, 15:15-20, cât şi în Marcu, 16:19: „Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălţat la Cer şi a şezut la dreapta lui Dumnezeu.” Dacă într-adevăr Dumnezeu şi Isus (Pacea fie asupra sa!) sunt una şi aceeaşi fiinţă, nu ar fi mai potrivit să spunem: „Isus a înviat”? Şi atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a aşezat la dreapta lui Dumnezeu, nu ar fi mai potrivit să se spună: „Isus s-a aşezat pe tron”? Adevărul este că nimeni nu are dreptul să stea pe tron în afară de Dumnezeu Preaînaltul, Cel care este Demn de adorare, aşa cum a fost susţinut de către Isus (Pacea fie asupra sa!).

Într-un alt verset, explică cine este Dumnezeu (Faptele Apostolilor, 17:24-25): „Dumnezeu, Care a făcut lumea şi tot ce este în ea, este Domnul Cerului şi al Pământului, şi nu locuieşte în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omeneşti, ca şi când ar avea trebuinţă de ceva, El, care dă tuturor viaţa, suflarea şi toate lucrurile.”

Este această diferenţă între Dumnezeu şi om, între Creator şi cel creat, între infinit şi finit dincolo de percepţia umană? Nu, dar numai nepăsătorii, ipocriţii şi rebelii nu doresc să înţeleagă.

Alte argumente folosite de creştini pentru ridicarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) la rangul de Dumnezeu

Creştinii pretind că Isus (Pacea fie asupra sa!) este Dumnezeu întrupat, fiind Dumnezeu deplin şi om deplin. Acest concept a fost negat total de către Isus

(Pacea fie asupra sa!) prin cuvintele sale din Ioan, 20:17: „Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru.” Aşadar, de unde răsare chestiunea Întrupării? Ni se spune prin cuvinte simple că Dumnezeu este distinct şi separat de Isus (Pacea fie asupra sa!). Prin urmare, acest verset anulează doctrina întrupării, considerând-o nulă. În plus, pentru a fi pe deplin Dumnezeu, înseamnă să fii lipsit de nevoi şi de neputinţă, iar să fii uman înseamnă să fii lipsit de divinitate.

Alţi creştini susţin că Isus (Pacea fie asupra sa!) este Dumnezeu pentru că El este, de asemenea, numit „Fiul lui Dumnezeu”, „Mesia”, „Fiul Omului” şi „Mântuitorul”. Cu toate acestea, Isus (Pacea fie asupra sa!) a vorbit de „făcătorii de pace”, ca fiind „fii ai lui Dumnezeu”. În tradiţia iudaică, orice persoană care urmează Voia lui Dumnezeu este numită „Fiul lui Dumnezeu”. A se vedea exemplele din Biblie: (Geneza 6:2-4); (Exod 4:22); (Ieremia 31:9); (Psalmi 2:7); (Luca 3:38); (Romani 8:14).

În Ioan, 6:35, Isus (Pacea fie asupra sa!) spune:

„Voi însă, iubiţi pe vrăjmaşii voştri, faceţi bine şi daţi cu împrumut, fără să nădăjduiţi ceva în schimb. Și răsplata voastră va fi mare, şi veţi fi fiii Celui Prea Înalt.”

Fiind Fiul lui Dumnezeu, acest lucru nu-l ridică la rangul de Dumnezeu tot la fel cum a fi fiul unui preşedinte nu te face preşedinte, ci doar fiu.

O altă întrebare de un miliard de dolari:

„Ce este creştinismul fără doctrina Trinităţii?”

ARGUMENTE SUPLIMENTARE CARE INFIRMĂ DOCTRINA TRINITĂŢII

Nici măcar o singură dată Isus (Pacea fie asupra sa!) nu s-a referit la el însuşi ca fiind „Dumnezeu Fiul", ci numai „Fiu al lui Dumnezeu" sau „Fiu de Dumnezeu", care apare de 68 de ori în Noul Testament al Bibliei, ceea ce înseamnă că el nu este Dumnezeu. Pentru a spune că ambele referinţe au unul şi acelaşi sens, ar însemna să fie negate regulile limbajului, lăsându-l absolut inutil ca instrument de comunicare.[33]

Isus (Pacea fie asupra sa!) a existat, deoarece el a fost creat de Dumnezeu. El nu a fost coetern cu Dumnezeu, sau Dumnezeu cel Atotputernic în nici un sens, el a fost întotdeauna supus lui Dumnezeu şi rămâne aşa şi în continuare.

Arie l-a definit pe Dumnezeu ca „agenetos" - sursa ultimă a tot ceea ce se derivă pe sine din nici o sursă. Aceasta este ceea ce distinge pe Dumnezeu în Fiinţa Sa esenţială, de toate celelalte fiinţe. Logosul (sau Cuvântul) din Evanghelia lui Ioan, şi-a derivat existenţa din Dumnezeu şi, prin urmare, nu a fost Dumnezeu în sens absolut.[34]

Doctrina Trinităţii este o deviere clară de la învăţăturile originale ale profeţilor lui Dumnezeu. A Îl adora pe Dumnezeu în conformitate cu Voia Sa înseamnă să respingi doctrina Trinităţii pe deplin:

„Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii." [Biblia, 1 Corinteni, 14:33]

---

33 Victor Paul Wierwille, Isus Hristos nu este Dumnezeu, American Christian Prss, New Knoxville, Ohio, p.5

34 John Hick, Mitul lui Dumnezeu încarnat, p.26

Astfel, John Baker scrie că:
„Isus nu se vedea pe sine nici ca un om obişnuit, nici ca Mântuitor al lumii şi, cu atât mai puţin, ca fiinţă divină preexistentă din Cer."

El admite că Isus (Pacea fie asupra sa!) „a fost confundat cu privire la programul pe care Dumnezeu a plănuit să-l urmeze" şi continuă să susţină că „a fi în eroare cu privire la detaliile ce ţin de viitor" este o „caracteristică a condiţiei umane", care „ar putea fi depăşită numai prin investirea lui Isus cu puteri supraomeneşti, care ar putea, într-adevăr, îndeplini vechile vise obosite ale păgânismului, dar ar exclude complet orice întrupare a Adevăratului Dumnezeu."[35]

Realizând acest adevăr forte, John Hick, editor al „Mitului Dumnezeului întrupat", spune în prefaţa sa:
„Nevoia apare din cunoaşterea originilor creştine şi implică o recunoaştere a faptului că Isus a fost precum este prezentat în Faptele Apostolilor, 2:22: «un om adeverit de Dumnezeu», pentru un rol special în scop divin şi concepţia de mai târziu de Dumnezeu Întrupat, a doua Persoană a Sfintei Treimi, care a trăit o viaţă umană, este un mod mitologic sau poetic de exprimare a semnificaţiei sale pentru noi."[36]

Crezul creştin afirmă că cele „trei persoane" sunt unite într-un singur trup (trei într-un singur Dumnezeu). Cum ar putea oricare membru al Trinităţii să fie considerat Dumnezeu pe deplin atunci când, în realitate, fiecare dintre ei constituie doar 1/3 din Dumnezeire? Este absurd să se gândească astfel, că fiecare este un Dumnezeu complet atunci când trei sunt uniţi într-o singură fiinţă şi, astfel, constituie un Dumnezeu întreg.

Din nou, atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost pe Pământ, el nu a fost un Dumnezeu complet, nici nu a fost „Tată din Ceruri", ceea ce ar contrazice spusele lui Isus (Pacea fie asupra sa!), care spune în Ioan 20:17:
„Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru."

35 Ibidem
36 Idem, p.1

Dacă Dumnezeu ar fi fost trei-în-unul, cine ar fi fost Dumnezeul din Cer în timpul celor trei zile de la pretinsa răstignire până la înviere? Cine a fost Dumnezeu atunci când Isus se afla în pântecele Mariei (Pacea fie asupra lor!)?

Dacă această doctrină ar fi fost învăţătura lui Isus (Pacea fie asupra sa!), el ar fi afirmat acest lucru în termeni clari. Cu toate acestea, cuvântul treime nu apare în Biblie, dar, în schimb, Isus (Pacea fier asupra sa!) spune în Marcu 12:29: „Domnul Dumnezeul nostru este un singur Domn [...]”

Mulţi creştini nu s-au gândit niciodată la implicaţia de trei Dumnezei în unul (Trinitatea). Cum poate Dumnezeu să fie mulţumit sau adorat, atunci când nu este clar cine este Dumnezeu?

„Filozofia ne spune că nicio fiinţă din care o alta poate să iasă şi să existe ca individ separat şi să devină egală şi parteneră a acestuia, nu poate fi considerată ca fiind perfectă. Să atribui un fiu lui Dumnezeu înseamnă să negi Perfecţiunea lui Dumnezeu.”[37]

„Ridicarea lui Isus la rangul de Dumnezeu înseamnă o blasfemie gravă împotriva Singurului Dumnezeu Adevărat, în timp ce diferenţierea lui Isus de Dumnezeu nu-l discreditează pe Isus, ci doar îl plasează în cea mai nobilă poziţie a sa ca un mare profet şi mesager al lui Dumnezeu.”

„El este Cel care v-a creat pe voi şi unii dintre voi sunt necredincioşi şi alţii sunt credincioşi. Şi Allah este Basīr [Atoatevăzător] a ceea ce faceţi voi” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 64:2]

Mai multe dovezi care resping argumentul doctrinei Trinităţii:
„Şi El le-a răspuns: «Este adevărat că veţi bea paharul Meu, şi veți fi botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu, dar a şedea la dreapta și la stânga Mea, nu atârnă de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu.»” [Biblia, Matei, 20:23]

Isus (Pacea fie asupra sa!) singur nu avea puterea sau autoritatea de a acorda nimic altceva decât ceea ce a fost decretat de Dumnezeu, pe care-L numeşte „Tată”.

37 Conform Berson, Evoluţia creativă, Modern Library

„Apoi a mers puţin mai înainte, a căzut cu faţa la pământ şi S-a rugat zicând: «Tată, dacă este cu putinţă, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuşi nu cum voiesc Eu, ci cum voieşti Tu.»” [Biblia, Matei, 26:39] Aici, Isus (Pacea fie asupra sa!) caută ajutorul Tatălui său (Dumnezeu), subliniind că aceasta nu este prin voia lui, ci prin Voia lui Dumnezeu. Este evident din aceasta că voinţa sa este separată de cea a lui Dumnezeu.

„Dumnezeul Meu, pentru ce m-ai părăsit?” [Biblia, Matei, 27:46] „[…] Tată, în mâinile Tale îmi încredinţez duhul.” [Biblia, Luca, 23:46] Astfel de cuvinte, precum „Dumnezeul meu...” provin doar de la cineva care este în suferinţă, iar în cazul în care Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost Dumnezeu, atunci de către cine a fost el părăsit? S-a părăsit pe sine însuşi? Este ridicol. Dumnezeu nu are nevoie de nimeni, nici măcar de un alt Dumnezeu.

„Pentru ce mă numeşti bun? Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu.” [Biblia, Marcu, 10:18] Isus (Pacea fie asupra sa!) a subliniat că nimeni nu este mai mare în bunătate sau neprihănire decât Dumnezeu. Astfel, el se disociază pe sine însuşi de Dumnezeire.

„Cât despre ziua aceea, sau ceasul acela nu ştie nimeni, nici îngerii din cer, nici Fiul, ci numai Tatăl.” [Biblia, Marcu, 13:32] – Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost cu adevărat egal lui Dumnezeu sau parte a Trinităţii, atunci el ar fi ştiut tot ce ştia şi Tatăl.

„[...] Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine [...]” [Biblia, Ioan, 5:19]

„Eu nu pot face nimic de la mine însumi […]” [Biblia, Ioan, 5:30]

„[...] Învăţătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine.” [Biblia, Ioan, 7:16]

În cele trei declaraţii citate mai sus, Isus (Pacea fie asupra sa!) a arătat clar că nu deţine nicio autoritate sau putere şi că ceea ce a predicat a fost de la Dumnezeu.

„[...] Tatăl este mai mare decât Mine” [Biblia, Ioan, 14:28] – Această declaraţie

neagă categoric doctrina Trinităţii, deoarece ambele persoane sunt de natură diferită, una mai mare decât cealaltă.

„Şi viaţa veşnică este aceasta: Să Te cunoască pe Tine, Singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos pe Care L-ai trimis Tu.” [Biblia, Ioan, 17:3] Dumnezeu nu a fost menţionat la plural de către Isus (Pacea fie asupra sa!), căruia I s-a adresat cu apelativul de Tată.

„Urc la Tatăl Meu și Tatăl tău, Dumnezeul meu şi Dumnezeul tău.” [Biblia, Ioan, 20:17]

Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a fost Dumnezeu, pentru că el avea propriul său Dumnezeu căruia i se adresează cu titlul de „Tată”.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu […]” [Biblia, Ioan, 3:16]

Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) este o parte a Trinităţii, unde toate cele trei persoane sunt coeterne, fără de început sau sfârşit, şi coegale; cum ar putea fi el un fiu şi, în acelaşi timp, la fel de bătrân ca şi tatăl său?

„[...] Este un Singur Dumnezeu şi este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni, omul Isus Hristos.” [Biblia, 1 Timotei, 2:5]

Declaraţia este autoexplicativă, Dumnezeu şi Isus (Pacea fie asupra sa!) sunt diferiţi unul de celălalt.

„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând.” [Biblia, Apocalipsa lui Ioan, 1:1]

Adevăratul Dumnezeu este Omniscent, prin urmare, acest lucru dizolvă teoria Trinităţii.

APROBĂ ISUS (PACEA FIE ASUPRA SA!) CONCEPTUL DE DUH SFÂNT?

Dumnezeu, în Înţelepciunea şi Mila Sa Infinită, a trimis de-a lungul anilor profeţi omenirii pentru a transmite Mesajul Său şi pentru a invita oamenii la dreptate (de exemplu, calea păcii şi ascultarea faţă de Singurul Dumnezeu adevărat). Mesajul Său este numit ISLAM (supunerea faţă de Voinţa lui Dumnezeu).

Acest Mesaj a fost transmis tuturor naţiunilor din lume de-a lungul a generaţii succesive, invitând omenirea să se supună Voinţei lui Dumnezeu. Cu toate acestea, toate Revelaţiile anterioare au fost distorsionate şi modificate de generaţiile de mai târziu, iar profeţii au fost ignoraţi şi persecutaţi. Revelaţia pură a lui Dumnezeu a fost poluată cu mituri, superstiţii, închinări la idoli şi ideologii iraţionale. Astfel, religia lui Dumnezeu a fost pierdută în fluxul mai multor adorări false.

Istoria omenirii este o cronică a pendulării omului între lumină şi întuneric. Dumnezeu, din Dragoste şi Milă pentru omenire, nu ne-a lăsat singuri în întuneric pentru a descoperi Calea cea Dreaptă prin încercare şi eroare. El l-a trimis pe Ultimul său Mesager, Profetul Mohammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru a călăuzi omenirea în timpul aşa numitelor epoci întunecate. Revelaţia (adică Sfântul Coran, trimisă prin intermediul îngerului Jibril, pacea fie asupra sa!) pe care a primit-o este cuprinzătoare şi universală prin natura sa. Călăuzirea Divină conturează cunoaşterea şi realitatea despre Creatorul Cel Atotputernic, despre Univers, precum şi despre scopul creării noastre şi viaţa noastră din această lume şi cea de Apoi. Aceasta va conduce omenirea pe CALEA ADEVĂRULUI, A DREPTĂŢII şi a succesului, atât în această viaţă, cât şi în Viaţa de Apoi.

A spune că venirea unui „alt paraclete/apărător/ susţinător/ sfătuitor/ Duh al adevărului ca «alt profet»” precum Moise şi Isus (Pacea fie asupra lor!) este perfect corect. Conceptul de „Duh Sfânt” în loc de „alt profet” este total negat de către Evanghelia după Ioan.

Pentru a înţelege mesajul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) pe această temă, trebuie să începem cu prima Epistolă a lui Ioan în (1 Ioan, 2:1) din Biblie. Aici, veţi înţelege că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost „paraclete cel original”:

„Copilaşilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Duh Sfânt [paraclete], pe Isus Hristos, Cel neprihănit.”

Isus (Pacea fie asupra sa!), care a fost „paraclete cel original”, a profeţit venirea „unui alt paraclete”. Cu toate acestea, revizorii Bibliei au tradus acest „paraclete” prin mai mulţi termeni diferiţi, pe care cititorii îi pot verifica în funcţie de cine a scris Biblia (de exemplu: paraclete/ Apărătorul/ Mângâietorul/ Ajutorul/ Sfătuitorul/ Duhul Sfânt/ Duh al adevărului).

Acelaşi termen - „paraclete”, este folosit în Evanghelia după Ioan cu privire la profeţia făcută de Isus (Pacea fie asupra sa) cu privire la venirea unui „alt paraclete”. El spune: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt mângâietor [paraclete], care să rămână cu voi în veac.” [Biblia, Ioan, 14:16] El le-a spus, de asemenea, discipolilor săi că acest „paraclete” îi va învăţa toate lucrurile şi le va reaminti o parte dintre acestea. El a spus în Ioan, 14:26: „Dar Mângâietorul [paraclete], adică Duhul Sfânt, pe care-l va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăţa toate lucrurile, şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” şi în Ioan, 15:26: „Când va veni Mângâietorul [paracletele], pe Care-l voi trimite de la Tatăl, adică Duhul Adevărului, Care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine.”

Veţi observa în versetele de mai sus este folosit termenul de „mângâietor” şi, de asemenea, acelaşi termen este tradus prin „Duhul Sfânt”. Însă, la fel a fost schimbat şi în Ioan, 15:26, versetul de mai sus, unde este numit ca fiind „Duhul Adevărului”. Din nou, în versetul următor, s-a revenit la un „Mângâietor”, dar veţi descoperi mai târziu, că acesta din nou a revenit la formula de „Duhul Adevărului” în Ioan, 16:13.

În Ioan, 16:7-8, putem citi: „Totuşi vă spun adevărul: Vă este de folos ca să mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul [paraclete] nu va veni la voi, dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Şi când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce priveşte de păcatul, neprihănirea şi judecata." Acest lucru a fost confirmat în Coran, unde Dumnezeu L-a ridicat pe Isus (Pacea fie asupra sa) şi nu l-a răstignit aşa cum este susţinut de către creştini.

În versetul de mai sus (Ioan 16:7-8), venirea „mângâietorului" sau a „paracletului" este dependentă de plecarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!). În plus, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu spune că acest „paraclete" va veni în timpul său. În Ioan 16:12-15, Isus (Pacea fie asupra sa!) şi-a continuat profeţia despre venirea acestui „alt paraclete", pe care el l-a numit „Duhul adevărului". El spune:
„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi. Tot ce are Tatăl este al Meu și vă va descoperi."

Versetul de mai sus a demolat confuzia creată de cuvântul Duhul Sfânt pretins de către creştini, deoarece, conform Bibliei, în Geneza, 1:2, acest Duh Sfânt a fost prezent pe Pământ încă din zilele creaţiei. De asemenea, el a fost prezent la râul Iordan, atunci când Ioan l-a botezat pe Isus (Pacea fie asupra lor!). Aşadar, cum ar putea Isus (Pacea fie asupra sa!) spune: „dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite" în Ioan, 16:7? La cine se referea Isus (Pacea fie asupra sa!) când a spus că „un alt paraclete" sau „un alt profet" va veni după el, pentru că trimiterea Duhului Sfânt este complet exclusă, deoarece el era deja aici pe Pământ din prima zi a creaţiei.

Mai mult, Duhul Sfânt şi Duhul Adevărului sunt doi termeni separaţi şi două entităţi independente. Cel din urmă, preia pronumele „el", fiind o figură masculină; Isus (Pacea fie asupra sa!) ne-a spus, folosind cuvinte simple, că Mângâietorul sau Duhul adevărului (paracletele) este un om, un profet ca şi el, un fiu al omului, care ne va învăţa toate lucrurile.

Toate pronumele folosite pentru a face referire la „Duhul Adevărului"

desemnează genuri masculine care să fie în acord cu cuvântul „Mângâietorul” în Ioan, 16:7. Cuvântul „Mângâietorul” este un cuvânt descriptiv folosit în loc de „Duhul Adevărului” şi, gramatical, genul pronumelui trebuie să fie în acord cu substantivul pe care acesta îl determină. Aşadar, versetele 13 şi 15 din Ioan, capitolul 16 dovedesc că Duhul Adevărului nu este o parte a Trinităţii.

În plus, în Ioan, 16:13, Isus (Pacea fie asupra sa!) a subliniat că Duhul Adevărului este doar un profet care va fi instruit ce să facă: „[...] El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit şi vă va descoperi lucrurile viitoare.” Fiind doar un profet (nu o fiinţă divină sau Duhul Sfânt), el nu are nicio autoritate proprie, ci este inspirat de Dumnezeu din Ceruri.

Mai mult decât atât, veţi observa că în Ioan, 16:14, Isus (Pacea fie asupra sa!) spune despre Duhul Adevărului: „El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi.” Coranul, care este Mesajul Profetului Mohammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), i-a glorificat atât pe Isus (Pacea fie asupra sa!), cât şi pe Maria, mama sa (Pacea fie asupra sa!). Numele lui Isus (Pacea asupra sa!) a fost menţionat în Sfântul Coran de cinci ori mai mult decât numele Profetului Mohammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), iar faptul că întreg capitolul 19 din Sfântul Coran a fost denumit cu numele mamei lui, Maria (Capitolul Maryam), este un argument elocvent că, într-adevăr, Isus (Pacea fie asupra sa!) este extrem de respectat în islam.

În plus, Isus (Pacea fie asupra sa!), spune: „El vă va învăţa toate lucrurile şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” De aceea, Mesajul Profetului Mohammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care este Sfântul Coran, este un Mesaj complet, care include Mesajul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) şi toate Mesajele anterioare. De fapt, Coranul este confirmarea Mesajului lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și a celor care au venit înainte de acesta. Este un Mesaj cuprinzător, care acoperă toate aspectele legate de eforturile umane, fie ele legate de relaţii personale, sociale, politice, economice sau internaţionale. Se numeşte ISLAM (o religie a supunerii faţă de Voinţa Singurului şi Adevăratului Dumnezeu - Allah) și este un cod complet de viaţă şi, de

asemenea, un Mesaj universal care se adresează întregii omeniri, împăcându-l pe om cu Dumnezeu şi oferindu-i, cu Voia lui Dumnezeu, fructele salvării.

De asemenea, în 1 Ioan, 4:6, expresiile „Duhul adevărului" şi „Duhul rătăcirii" sunt folosite pentru fiinţele umane. Iar în vechile manuscrise, în Codex Syriacus, descoperite în anul 1812 pe Muntele Sinai de către doamna Anges S. Lewis şi de doamna Bensley, textul din Ioan, 14:26 spune: „Paraclete, Duhul" şi nu „Paraclete, Duhul Sfânt". „Spiritul" din vechile manuscrise este o referire la „Duhul adevărului" din Ioan, 15:26 a Bibliei de astăzi.

În cele din urmă, reflectaţi asupra a ceea ce profetul Isus (Pacea fie asupra sa!) a declarat în Matei, 21:43: „De aceea vă spun că împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite."

Luaţi în considerare faptul că avertismentul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) pentru evreii care au devenit necredincioşi închinându-se altor divinităţi în afară de Dumnezeu Cel Atotputernic şi-a avut originea în Vechiul Testament, Geneza, 49:10, fiind folosit prima dată de către profetul Iacob (Pacea fie asupra sa!), ca avertizare cu privire la Iuda. Aceasta a fost, de fapt, împlinirea profeţiei de mai înainte. În Deuteronom, 32:21, Dumnezeu spune: „Mi-au întărâtat gelozia prin ceea ce nu este Dumnezeu, M-au mâniat prin idolii lor deşerți; și Eu îi voi întărâta la gelozie printr-un popor care nu este un popor. Îi voi mânia printr-un neam fără pricepere."

Arabii, înainte de islam, au fost descrişi de către Occident ca fiind un neam fără pricepere. Un scriitor i-a portretizat ca fiind „brute cu piele umană", însă, atunci când islamul li s-a făcut cunoscut, ei au devenit modelul omenirii. Profetul Mohammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a eliminat toate urmele de idolatrie şi a predicat Unicitatea lui Dumnezeu - Creatorul. Doar Allah este Dumnezeu, Protectorul şi Susţinătorul tuturor lumilor, care nu are partener, părtaş, asociat, familie, urmaşi sau ajutor.

CE ESTE CORANUL ŞI CE SPUNE DESPRE ISUS ŞI MAMA LUI (PACEA FIE ASUPRA LOR!)

Sfântul Coran este un Mesaj cuprinzător şi universal, revelat Profetului Mohammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), prin intermediul îngerului Gabriel (Pacea fie asupra sa!), ca ultim şi final testament al lui Allah pentru întreaga omenire. Este o îndurare şi un ghid de la Allah pentru om, un cod de viaţă complet, care include toate aspectele umane (de exemplu, codul de conduită personală, relaţiile sociale, politice, economice şi codul de relaţii internaţionale). Coranul a trecut de testul timpului, deoarece păstrarea lui îi revine lui Allah Însuşi. Prin urmare, aceasta este singura Carte de la Dumnezeu, care a rămas nemodificată după mai bine de 1400 de ani. Coranul confirmă toate Revelaţiile anterioare ale profeţilor precedenţi. El corectează erorile care s-au strecurat în revelaţiile anterioare şi abrogă câteva dintre ele. Allah spune:

„1. Citeşte! În Numele Domnului tău Care a creat [tot ceea ce există]. ~ El l-a creat pe om din ‘alaq [cheag de sânge atârnat]. ~ Citeşte! Şi Domnul tău este Cel mai Generos, ~ Care a învăţat [scrisul] cu calemul. ~ El l-a învăţat pe om ceea ce el nu a ştiut. ~ Însă nu! Cu adevărat, omul întrecut măsura [în necredinţă şi fapte rele], ~ Din moment ce el se vede bogat şi autosuficient. ~ Cu adevărat, la Domnul tău se află întoarcerea [tuturor oamenilor în Ziua Învierii, când El va recompensa sau pedepsi pe fiecare în parte potrivit a ceea ce merită].” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 96:1-8]

„Revelarea acestei Cărţi este, fără îndoială, de la Stăpânul lumilor.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 32:2]

„Această Carte binecuvântată, pe care Noi am pogorât-o, întăreşte ceea ce exista deja înaintea ei [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 6:92]

„Şi nu ţi-am pogorât ţie Cartea decât ca să le deslușești lor limpede cele asupra cărora aveau ei neînțelegeri şi ca un ghid şi ca îndurare pentru un neam [de oameni] care cred.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 16:64]

„Noi ți-am trimis ţie Cartea, pentru oameni, întru adevăr. Acela care este călăuzit, este numai pentru sine, iar acela care rătăcește, numai împotriva sa însuşi, iar tu nu eşti chezaş pentru ei.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 39:41]

De fapt, conform comentatorilor Coranului, există trei scopuri explicite pentru revelarea lui Profetului Mohammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

1. Coranul ar trebui să aducă unitate între secte, în timp ce predică Unicitatea Adevăratului Dumnezeu;

2. Revelaţia ar trebui să fie un ghid de comportament corect şi

3. acesta ar trebui să deschidă Calea Căinţei şi a Salvării, fiind, astfel, cea mai mare milă arătată supuşilor păcătoşi. Este o poruncă dată bărbaţilor şi femeilor pentru ca aceştia să fie drepţi. În cazul în care ei resping Coranul, atunci pierderea este a lor.[38]

• Rolul lui Isus (Pacea fie asupra sa!)

În Coranul cel Glorios găsim:

„Înaintea lui Allah, Isus este asemenea lui Adam, pe care El l-a făcut din lut și apoi i-a zis lui «Fii!» şi el a fost.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:59]

„Şi din pricina vorbelor lor: «Noi l-am omorât pe Mesia Isus, fiul Mariei, trimisul lui Allah!», în vreme ce ei nu l-au omorât, nici nu l-au răstignit pe cruce, ci a fost făcut [cineva] să semene cu el! Cei care au avut păreri diferite în privinţa lui [Isus], au fost în îndoială [în legătură cu moartea lui]; ei nu au avut cunoștință sigură despre ea [moartea lui], ci doar au urmat unor presupuneri. De bună seamă, nu l-au omorât. ~ Ci Allah l-a înălţat la El. Iar Allah este ‘Aziz [Invincibil, Atotputernic], Hakīm [Înțelept]. ~ Nu va fi niciunul dintre

38 Abd Allah Yusuf Ali, Coranul cel Sfânt, introducere la traducerea în limba engleză, p. 750

oamenii Cărţii care să nu creadă în el, înaintea morţii sale. Iar în Ziua de Apoi, el va fi martor împotriva lor.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:157-159]

„O, voi oameni ai Scripturii! Nu exageraţi în privinţa religiei voastre şi nu spuneţi despre Allah decât adevărul! Mesia Isus, fiul Mariei, este trimisul lui Allah, Cuvântul Său transmis Mariei şi un duh de la El. Credeți, așadar, în Allah și în trimișii Săi. Și nu spuneți «Trei». Opriţi-vă de la aceasta şi va fi mai bine pentru voi. Allah nu este decât un Dumnezeu Unic. Slavă Lui! Să aibă El un copil? Ale Lui [Allah] sunt cele din Ceruri și de pe Pământ și Allah este cel mai bun Wakīl [Apărător, Ocrotitor].” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:171]

„Necredincioşi sunt aceia care spun: «Dumnezeu este Mesia, fiul Mariei!» Doar a zis Mesia: «O, fii ai lui Israel, adoraţi-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru!» pe cel care aşază lângă Allah pe altcineva, Allah îl va opri de la Rai, iar adăpostul lui va fi Focul și cei nelegiuiţi nu vor afla ajutor. ~ Necredincioşi sunt aceia care spun: «Dumnezeu este al treilea din trei.», căci nu există Dumnezeu în afară de [Allah] Cel Unic şi de nu vor înceta să vorbească astfel, îi va atinge şi pe cei necredincioşi dintre ei chin dureros. ~ Și, oare, nu vin ei să se căiască la Allah şi să-i ceară Lui iertare? Allah doară este Iertător şi Îndurător. ~ Mesia, fiul Mariei, nu este decât un trimis, asemenea trimişilor de dinainte de el, iar mama lui este o femeie cu evlavie adevărată. Amândoi mâncau bucate [de rând]. Priveşte ce semne învederate le trimitem Noi şi apoi priveşte cum sunt ei îndepărtați [de la ele]! ~ Spune: «Voiți voi să adoraţi în locul lui Allah pe cineva care nu vă aduce nici stricăciune, nici folos? Doară Allah este As-Samī‘ [Cel care Aude Totul], Al-‘Alīm [Atoatecunoscătrul, Omniscientul].»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:72-76]

„Și când va zice Allah: «O, Isus, fiu al Mariei! Le-ai spus tu oamenilor: „Luaţi-mă pe mine și pe mama mea drept dumnezei în locul lui Allah?”», el îi va răspunde: «Mărire Ție! Eu nu aş fi putut sa spun ceea ce nu aveam dreptul să spun! Daca aş fi spus, ai şti, căci Tu doară ştii ce este în sufletul meu, pe când Eu nu ştiu ce este în sufletul Tău! Doară Tu eşti Ştiutorul celor neştiute! ~ Eu nu le-am spus decât ceea ce mi-ai poruncit: „Adoraţi-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru!” Şi am fost martor asupra lor atâta vreme cât m-am aflat printre

ei. Şi după ce m-ai luat la Tine, ai fost doar Tu Priveghetor peste ei, căci Tu eşti Martor tuturor lucrurilor!»" [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:116-117]

„[Spune, Mohammed]: «Acesta este Isus, fiul Mariei!» Aceasta este povestea adevărată de care ei se îndoiesc! ~ Nu se cuvine ca Allah să-Şi atribuie un fiu! Mărire Lui! Dacă El hotărăşte un lucru, atunci El zice «Fii!», iar el este! ~ Allah este Domnul meu şi Domnul vostru. Adoraţi-L pe El şi acesta este un drum drept!" [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 19:34-36]

„Şi ei zic: «Cel Milostiv şi-a luat un fiu!» ~ Voi spuneţi un lucru cumplit! ~ Aproape că cerurile se crapă de aceste [vorbe], Pământul se despică şi munţii se prăbuşesc în fărâme, ~ Pentru că ei Îi atribuie Celui Milostiv un fiu, ~ În vreme ce nu se cuvine ca Cel Milostiv să aibă un fiu! ~Toţi cei care se află în ceruri şi pre pământ vor veni la Cel Milostiv ca robi." [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 19:88-93]

„Maria nu a pretins niciodată că ea a fost mamă de Dumnezeu sau că fiul ei era Dumnezeu. Ea a fost o femeie pioasă şi virtuoasă, iar Isus refuză orice o cunoaştere a acelor lucruri care îi sunt atribuite lui de către cei care iau numele lui. Adorarea Mariei, deşi respinsă de către protestanţi, a fost larg răspândită în Bisericile timpurii, atât în Est, cât şi în Vest."[39]

În plus, următoarele referinţe din Biblie vor oferi, de asemenea, înţelegerea învăţăturilor lui Isus (Pacea fie asupra sa!): în Evanghelia după Matei, 4:10, ni se spune: „«Pleacă, Satano!», i-a răspuns Isus. «Căci este scris: „Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti."»" În Ioan, 20:17, îi spune Mariei Magdalena: „[...] Du-te la fraţii Mei şi spune-le că Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru." În Luca, 18:19, unde a mustrat un anumit conducător pentru că l-a numit bun Învăţător: „Pentru ce Mă numeşti bun? Nimeni nu este bun, decât Unul singur: Dumnezeu." şi în Marcu, 12:29, unde el spune: „Primul este, aici, Israele: Domnul Dumnezeul nostru este un singur Domn."

39 Ibidem, p.310

O POVESTE CIUDATĂ

Există o poveste a trei magi, care au devenit creştini, fiind înainte discipoli devotaţi ai preotului. El i-a învăţat crezul creştin şi, în special, doctrina Trinităţii. Pentru a studia doctrina în continuare, au rămas cu preotul. După un timp, un prieten al preotului a venit să-l viziteze şi l-a întrebat despre convertirea celor trei magi. Preotul a fost mândru să menţioneze studiile de dogmă creştină aprofundată de cei trei. Preotul l-a chemat apoi pe unul dintre cei trei pentru a-şi arăta în faţa vizitatorului său cunoştinţele despre Trinitate.

Acel om a răspuns cu zâmbetul pe buze: „Tu m-ai învăţat că există un Dumnezeu trei în unul. Unul în Cer, al doilea născut din Fecioara Maria şi al treilea, Duhul Sfânt, care a coborât în Mesia sub forma unui porumbel, atunci când cel de al doilea Dumnezeu avea treizeci de ani."

Auzind aceasta, preotul s-a enervat şi l-a dat afară din cameră, spunând că omul era un prost. Apoi, el l-a chemat pe cel de al doilea om şi i-a adresat aceeaşi întrebare. Al doilea om a răspuns: „Tu m-ai învăţat că iniţial au fost trei dumnezei, dintre care unul a fost răstignit şi a murit, iar ceilalţi doi au rămas în viaţă."

Preotul s-a supărat din nou şi l-a împins afară. Apoi, el l-a chemat pe cel de al treilea om, care era relativ mai inteligent decât primul şi învăţase crezul cu sârguinţă. Preotul i-a cerut să justifice dogma Trinităţi. Omul a răspuns: „Ceea ce m-ai învăţat, prin binecuvântările lui Mesia, m-a făcut să înţeleg că «Unul este trei şi trei este unul. Unul dintre ei a fost răstignit şi a murit. Astfel, prin moartea unuia, toţi ceilalţi trei zei au murit: pentru că toţi cei trei sunt unul şi uniţi, prin urmare, moartea unuia reprezintă moartea tuturor celor trei, altfel, nu am fi vorbit despre nicio uniune a lor.»"

Acest lucru înseamnă că, prin intermediul răstignirii, cum este susţinut de către creştini, atât Dumnezeu, cât şi Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!), au pierit şi au dispărut, pentru că, potrivit credinţei lor, Isus (Pacea fie asupra sa!) este Dumnezeu şi profet, după a cărui moarte creştinii nu posedă niciun

Dumnezeu, nici Profet sau Duh Sfânt. Astfel, prin unire, toţi cei trei zei au murit odată cu moartea lui Hristos. Pe scurt, atât unitatea, cât şi trinitatea, de asemenea, s-au evaporat după dispariţia lui Dumnezeu, pentru că unitatea si trinitatea depind de existenţa lui Dumnezeu. Odată cu dispariţia lui Dumnezeu de pe scenă, în mod natural, Atributele lui ar trebui să dispară.

Avertisment pentru cei care împiedică transmiterea Mesajului lui Dumnezeu

Cea mai bună carte este Cartea lui Allah şi cea mai bună călăuzire este cea a Profetului Mohammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Allah a dat un avertisment grav pentru cei care au împiedicat transmiterea Mesajului Său original pentru omenire:

„Dar vai acelora care plăsmuiesc Scriptura cu mâinile lor şi spun: «Aceasta este de la Allah.», pentru a dobândi prin aceasta o mică simbrie! Vai pentru ceea ce mâinile lor au scris şi vai lor pentru ceea ce agonisesc! ~ Au zis ei: «Nu ne va atinge Focul decât câteva zile numărate!» Spune-le: «Aţi făcut cu Allah făgăduinţă? Allah nu va încălca Făgăduinţa Sa! Sau voi spuneţi despre Allah ceea ce nu ştiţi?» ~ Dar nu! Aceia care au săvârşit un păcat şi pe care i-a împresurat păcatul, aceia sunt oaspeţii Focului şi ei în el vor rămâne veşnic.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:81]

„Acelora care nu cred nu le vor fi de folos nici averile lor şi nici copiii lor la Allah întru nimic. Aceştia vor fi vreascuri pentru Foc.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:10]

„[Unica] religie acceptată de Allah este islamul [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:19]

„Acela care doreşte o altă religie decât islamul, nu-i va fi acceptată şi el se va afla in Lumea de Apoi printre cei pierduţi.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:85]

„O, voi care credeţi! Fiţi cu frică de Allah aşa cum se cuvine să fie frica de El şi să nu vă săvârşiţi din viaţă decât fiind musulmani!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:102]

„Noi vom semăna spaima în inimile celor care tăgăduiesc, pentru că I-au asociat lui Allah [idoli], fără ca El să fi trimis nicio dovadă pentru aceasta, iar sălaşul lor va fi Focul. Şi ce rău sălaş va fi pentru cei nedrepţi.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:151]

„O, voi, oameni! Fiţi cu frică de Domnul vostru care v-a făcut dintr-o singură fiinţă şi a făcut din aceasta şi pe perechea ei şi care a răspândit din cele două [fiinţe] mulţi bărbaţi şi femei! [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:1]

„Allah nu iartă să i se facă semeni dar iartă orice în afară de aceasta celui care voieşte El. Acela care îi face lui Allah semeni, acela s-a rătăcit departe!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:116]

„Spune: «Oare să-mi iau eu alt aliat decât Allah, Creatorul cerurilor şi al Pământului? El este cel care îi hrăneşte [pe alţii] şi căruia nu I se dă hrană.» [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 6:14]

„Şi cine este mai nelegiuit decât acela care născoceşte minciuni, punându-le pe seama lui Allah, sau ia Semnele Lui drept minciuni? [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:37]

„Îi asociază [Lui lucruri] ce nu creează nimic şi care ele [însele] sunt create. ~ Şi care nu-i pot ajuta pe ei cu nimic şi nici lor înşişi nu-şi pot fi de ajutor?” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:191-192]

„Toţi cei care se află în Ceruri şi pe Pământ vor veni la Cel Milostiv ca robi.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 19:93]

„Ei au luat în locul Lui dumnezei care nu creează nimic, ci care sunt creaţi, care nu-şi pot aduce lor înşişi nici rău şi nici folos, care nu au putere asupra morţii, nici asupra vieţii şi a învierii.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 25:3]

„Şi cine este mai nelegiuit decât acela care născoceşte minciuni asupra lui Allah sau tăgăduieşte Adevărul, atunci când vine la el? Oare nu se află în Gheena sălaş pentru necredincioşi?” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 29:68]

„Dacă nu credeţi, Allah se poate lipsi de voi, căci Lui nu-I place necredinţa robilor Săi. Însă dacă voi sunteţi mulţumitori, aceasta Îi place Lui. Şi nu va purta niciun [suflet] păcătos povara altuia [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 39:7]

„Noi am făcut pentru Gheena pe mulţi dintre djinni şi oameni. Ei au inimi, dar nu pricep cu ele; ei au ochi, dar nu văd cu ei; ei au urechi, dar nu aud cu ele. Aceştia sunt asemenea dobitoacelor, ba ei sunt chiar şi mai rătăciţi. Aceştia sunt nepăsători.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:179]

IslamHouse.com

@IslamHouseRo islamhousero islamhouse.com/ro/

IslamHouse-Rom

For more details visit
www.GuideToIslam.com

GUIDE TO ISLAM

contact us :Books@guidetoislam.com

Guidetolslam.org Guidetoislam1 Guidetoislam www.Guidetoislam.com

جمعية الدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات بالربوة

هاتف: ٩٦٦١١٤٤٥٤٩٠٠+ فاكس: ٩٦٦١١٤٩٧٠١٢٦+ ص ب: ٢٩٤٦٥ الرياض: ١١٤٥٧

FAX: +966 11 4970126 TEL: +966 11 4454900 RIYADH 11457 P.O.BOX 29465

OFFICERABWAH

ESTE DOCTRINA TRINITĂŢII INSPIRATĂ DIVIN?

Autorul a spus în introducere, „Nimic nu ofensează mai mult creştinii ca punerea sub semnul întrebării a doctrinei Sfintei Treimi, izvorul credinţei lor. Din moment ce am crescut ca un creştin, ştiu foarte bine că va răni, cu siguranţă, un adept devotat al creştinismului. Dar să împrumuţi un ochi orb cuiva când ştii foarte bine adevărul, este nedrept, deoarece suntem obligaţi de poruncile lui Dumnezeu să-i ghidăm pe cei duşi în eroare de o doctrină falsă. Cunoaşterea adevărului este un drept fundamental al fiecărui individ, care îl va duce pe calea cea dreaptă.”

IslamHouse.com
OsoulCenter
www.osoulcenter.com